

1 KORINTHE

12:10-31

Geestelijke gaven, de doop in de Geest en de onderlinge afhankelijkheid binnen het lichaam van Christus.

GELEZEN UIT

Herziene Statenvertaling

BELUISTER OF BEKIJK

versvoorvers.org/1-korinthe/12-10-31

BELUISTER OF BEKIJK

Inhoud

1	Geestelijkheid blijkt uit liefde	4 min	5
2	Geestelijke gaven in het juiste perspectief	4 min	7
3	Tongentaal vraagt in de gemeente om uitleg	4 min	9
4	Tongentaal in gebed en in de gemeente	4 min	11
5	Samenkomen om elkaar op te bouwen	4 min	13
6	Profetie en het onderscheiden van geesten	3 min	15
7	Profetieën toetsen zonder ze te verachten	2 min	16
8	De Geest deelt uit en wij mogen verlangen	3 min	18
9	Gaven kunnen veranderen en toenemen	4 min	19
10	De gemeente als lichaam van Christus	3 min	21
11	In Christus zijn en deel uitmaken van Hem	2 min	23
12	Joden en heidenen vormen één nieuwe mens	3 min	24
13	Christus als één lichaam met vele leden	3 min	27
14	De doop in de Heilige Geest	3 min	28

15	Geestesdoop en wedergeboorte	5 min	30
16	Bekering als geheel van gebeurtenissen	2 min	33
17	Hoe de waterdoop met behoud samenhangt	3 min	34
18	De apostolische norm en christenen vandaag	3 min	35
19	Verschillen verdelen niet, liefdeloosheid wel	3 min	36
20	Willen ontvangen wat je nog mist	2 min	38
21	Waterdoop en Geestesdoop als normale praktijk	3 min	39
22	Elkaar liefhebben ondanks verschillen	2 min	40
23	Verschillende betekenissen van dopen	4 min	41
24	Door de Geest in het lichaam opgenomen	3 min	43
25	Verschillende gaven dienen hetzelfde lichaam	2 min	45
26	Elk lichaamsdeel heeft een eigen functie	4 min	46
27	Eenheid vereist geen eenvormigheid	3 min	48
28	De leden hebben elkaar nodig	3 min	49
29	Gemeenten hebben elkaar nodig	3 min	51

30	Zelfstandig wandelen en afhankelijk dienen	5 min	53
31	Zwakke leden verdienen zorg en eer	5 min	55
32	Samen één lichaam zijn in de stad	4 min	57
33	Vaste taken en gaven in de samenkomst	3 min	60
	Om verder te lezen		62

1

Geestelijkheid blijkt uit liefde

In de vorige lezing hadden we het over 1 Korinthe 12, en tot op zekere hoogte hebben we de tekst tot en met vers 10 besproken. Ik heb ook een inleidend overzicht gegeven van het hele onderwerp van hoofdstuk 12, 13 en 14. Je hebt misschien gemerkt dat ik veel heb voorgelezen uit hoofdstuk 12, 13 en 14. We waren bijna aan het eind van het tiende vers gekomen.

Op dit punt hebben we het over de gaven van de Heilige Geest, hoewel de bespreking in het algemeen meer gaat over geestelijkheid als een breder onderwerp. Ik heb erop gewezen dat Paulus in vers 1 zegt:

Wat nu de geestelijke gaven betreft, broeders, wil ik niet dat u onwetend bent.

1 KORINTHE 12:1

Daar staat geen zelfstandig naamwoord. Er staat niet bij wat er geestelijk is. Hoewel het woord 'gaven' door de vertalers is toegevoegd en in de Engelse vertaling cursief staat, staat er in het Grieks alleen het bijvoeglijk naamwoord:

Nu over geestelijke dingen.

'Geestelijk' staat in het meervoud en wordt zelfstandig gebruikt, als een zelfstandig naamwoord. Maar uit de vorm blijkt niet duidelijk of het als een onzijdig of een mannelijk zelfstandig naamwoord bedoeld is. Als het onzijdig is, zouden 'geestelijke dingen' of 'gaven' een goede suggestie kunnen zijn. Als het mannelijk is, zou het 'geestelijke mannen' of 'geestelijke mensen' zijn.

Er is goede reden om aan te nemen dat Paulus het hier niet alleen over geestelijke gaven heeft, maar over wat iemand tot een geestelijk mens maakt. In deze hele bespreking van hoofdstuk 12 tot en met 14 probeert hij in wezen een verkeerde

opvatting over precies dat punt recht te zetten: geestelijkheid wordt niet afgemeten aan iemands charismatische gaven. Geestelijkheid wordt afgemeten aan liefde.

Paulus heeft dat punt al eerder gemaakt, in hoofdstuk 8. Daar had hij het in een andere uitvoerige bespreking, die ook drie hoofdstukken lang was, over christelijke vrijheid. Hoe meer je weet over genade en hoe meer je weet over vrijheid, hoe eerder je je vrij zult voelen om allerlei dingen te doen. Maar die kennis kan je ertoe brengen opgeblazen te worden, terwijl liefde je ertoe zou brengen andere mensen op te bouwen. Liefde is niet gericht op het vergroten van je eigen aanzien of op het bevredigen van je eigen verlangens, maar op de opbouw van de ander.

Hij heeft dat punt in hoofdstuk 8 gemaakt, waar hij zei:

En wat de afgodenoffers betreft: wij weten dat wij allen kennis bezitten. De kennis maakt opgeblazen, maar de liefde bouwt op.

1 KORINTHE 8:1

Hij zal dat punt ook maken wanneer we bij 1 Korinthe 14 komen.

Wie in een andere taal spreekt, bouwt zichzelf op, maar wie profeteert, bouwt de gemeente op.

1 KORINTHE 14:4

Daar is op zichzelf niets mis mee. Maar wanneer de gemeente samenkomt, is het belangrijker om elkaar op te bouwen, want daarvoor zijn we daar. Dat is waar liefde zich om bekommert: het welzijn van de ander, de geestelijke ontwikkeling van de ander, enzovoort.

Dat betekent niet dat je geen belangstelling zou moeten hebben voor je eigen geestelijke ontwikkeling. Maar ik denk dat je zult merken dat je zelf wordt opgebouwd wanneer je je erop richt alle middelen die je ter beschikking staan te gebruiken om andere mensen op te bouwen. Dat is zelfs een teken dat je opgebouwd bent, want dat wijst op volwassenheid. Dat is het kenmerk van ware geestelijkheid.

2

Geestelijke gaven in het juiste perspectief

Ik denk dat Paulus zoveel tijd aan dit onderwerp besteedde omdat de Korintheërs zoveel waarde hechtten aan de charismatische gaven van de Geest als aanwijzingen voor geestelijkheid. Zoals ik eerder heb geprobeerd duidelijk te maken, hebben charismatische christenen zoals ik deze hoofdstukken vaak gebruikt als een bevestiging dat we ook vandaag de dag gaven nodig hebben, en dat de gaven waardevol zijn voor het werk van God, enzovoort. Om je de waarheid te zeggen, denk ik persoonlijk dat Paulus deze hoofdstukken schreef om het tegenovergestelde punt te maken. Niet om te zeggen dat we de gaven niet nodig hebben, maar ook niet om ze te bevestigen of aan te moedigen. De Korintheërs waren op dat gebied immers al aangemoedigd zonder enige hulp van hem.

Ze waren al ijverig bezig met geestelijke gaven. Paulus maakt dat punt iets verderop:

Zo ook u, als u naar geestelijke gaven streeft, zoek er dan naar om overvloedig te zijn in gaven tot opbouw van de gemeente.

1 KORINTHE 14:12

Daarom zegt hij dat je moet streven naar de gaven die de gemeente zullen opbouwen. Paulus heeft deze hoofdstukken niet geschreven om ons enthousiast te maken voor geestelijke gaven. Hij heeft deze hoofdstukken geschreven om geestelijke gaven in het juiste perspectief te plaatsen.

Ik vermoed dat het voor de meeste christenen gemakkelijk is om enthousiast te worden over de gaven, als ze die zelf hebben of deel uitmaken van gemeenten waar die gaven tot uiting komen. Je hebt niemand nodig die je aanmoedigt. Bovennatuurlijke dingen zijn van nature opzienbarend, en opzienbarendes trekken gewoonlijk onze aandacht en maken ons vaak enthousiast. Wat nodig is, is dat we nuchterder zijn.

Er is niets mis met het hebben van gaven. Er is niets mis met bovennatuurlijke dingen. Dat zijn uitstekende dingen, en het werk van de kerk kan zonder die dingen niet werkelijk slagen. Het werk van de kerk is in wezen het werk van God, Die op

bovennatuurlijke manieren werkt door gemeenteleden met gaven, net zoals Hij dat door Jezus deed toen Hij op aarde was. Al die dingen onderschrijven we.

Maar het voornaamste werk van God is ons op Jezus te laten lijken. Niet in de kracht die we laten zien, maar in de liefde die we laten zien. Dat is het doel van deze hoofdstukken. Het is niet om de gaven te veroordelen of om ze aan te moedigen, maar eenvoudig om ze in het juiste perspectief te plaatsen. Het gaat erom wat ze wel en niet zeggen over hoe geestelijk iemand is. In vers 8 tot en met 10 stond een opsomming van gaven, waarschijnlijk de bekendste lijst van gaven onder charismatische christenen. Er zijn ook andere lijsten van gaven. Er staat er een in Romeinen 12. Er staat er een in Efeze 4, met gaven van een ander soort. In Efeze 4, vers 11, staat:

En Hij heeft sommigen gegeven als apostelen, anderen als profeten, weer anderen als evangelisten en nog weer anderen als herders en leraars,

EFEZE 4:11

Dat is nog een lijst, met gaven van een ander soort, maar er zijn veel soorten gaven. Zoals ik al zei, noemt Paulus zelfs in 1 Korinthe 7 het huwelijk een charisma. Ongehuwd blijven of celibaat is een charisma, ook een gave van de Geest, een genadegave. Er zijn dus heel wat dingen die niet in deze lijst staan en die Paulus in zijn andere geschriften charismata noemde, gaven van de Geest. Genadegaven is eigenlijk een nauwkeuriger vertaling van dat woord.

Deze lijst heb ik doorgenomen: woord van wijsheid, woord van kennis, gaven van genezingen, geloof, het verrichten van wonderen, profetie, onderscheiding van geesten, verschillende soorten tongen en de uitleg van tongen. Toen ik die lijst doornam, wees ik erop dat ik in de begintijd van mijn charismatische ervaring gewoon alles aannam wat charismatische leraren mij vertelden over de betekenis van die uitdrukkingen. Wat woord van wijsheid of woord van kennis of onderscheiding van geesten betekende. Ik heb jullie verteld dat ik nu over sommige daarvan anders denk, als het gaat om wat Paulus waarschijnlijk met die woorden bedoelde. Ik geloof nog steeds in elke bovennatuurlijke gave waarin ik ooit geloofde, maar ik ben soms van mening veranderd over waar sommige van die benamingen naar verwijzen.

3

Tongentaal vraagt in de gemeente om uitleg

Ik ga daar niet opnieuw uitvoerig op in, want daardoor zijn we niet klaar gekomen. Maar tegen het einde van de lijst werd in vers 10 gesproken over profetie en onderscheiding van geesten, en vervolgens over tongen en uitleg van tongen. Toen we aan het afsluiten waren, opperde ik dat dit twee logische combinaties zijn: profetie met onderscheiding van geesten, en tongen met uitleg van tongen.

Een uiting in tongen is, zoals we later in hoofdstuk 14 zullen zien, eigenlijk niet volledig zonder uitleg. Maar wanneer ik spreek over een uiting in tongen, heb ik het niet noodzakelijk over bidden in tongen. In hoofdstuk 14 zullen we het hebben over het verschil tussen die dingen. Ik geloof wel dat er plaats is voor gebed waarbij je de gave van tongen gebruikt zonder dat er uitleg nodig is. Want, zoals Paulus in 1 Korinthe 14:2 zegt, degene die dat doet:

Wie namelijk in een andere taal spreekt, spreekt niet tot mensen, maar tot God, want niemand begrijpt het, maar in zijn geest spreekt hij geheimenissen.

1 KORINTHE 14:2

God heeft geen uitleg nodig om het te begrijpen. Als God het voor Zich uitgelegd moest krijgen, vragen we ons af wie ons die uitleg zou geven. Hij zou het niet kunnen zijn, want dan zou Hij het al begrijpen.

Ik denk dat er een gebruik van tongen is waarvoor geen uitleg nodig is, omdat het dient voor persoonlijke toewijding, in gebed tot God. Maar in de gemeente is een uiting in tongen op zichzelf niet volledig. En daar richt Paulus zich in deze hoofdstukken vooral op: het gebruik van de gaven in de gemeente. Daar is uitleg bij nodig. De reden daarvoor is dat niemand het begrijpt.

Soms waren er, wanneer mensen in tongen spraken, mensen die het begrepen. Dat was met name in één geval zo, op de Pinksterdag. Maar dat was niet de gebruikelijke werking van de gave van tongen in de gemeente. Eigenlijk was dat in zekere zin een

evangelisatiebijeenkomst. Het was een samenkomst van gelovigen, maar toen ze op de Pinksterdag in tongen begonnen te spreken, werd het een openbaar verschijnsel. De ongelovigen kwamen toegesneld om te zien wat er aan de hand was. Het verschijnsel van het spreken in tongen trok hun aandacht, en vervolgens werd hun het Evangelie verkondigd. Ze begrepen wat er in tongen werd gezegd. Het was een teken voor hen. Paulus zegt in 1 Korinthe 14:

Zo zijn de andere talen dus tot een teken, niet voor hen die geloven, maar voor de ongelovigen, en zo is de profetie niet voor de ongelovigen, maar voor hen die geloven.

1 KORINTHE 14:22

Dat was het zeker op de Pinksterdag.

Maar bij het meer gebruikelijke spreken in tongen in de gemeente, in de samenkomst van gelovigen, spreekt iemand kennelijk een woord dat niemand begrijpt. En er is een even bovennatuurlijke gave van uitleg nodig om dat woord te vertalen naar een begrijpelijke gedachte. Paulus zegt dan ook in 1 Korinthe 14:13:

Daarom, laat hij die in een andere taal spreekt, bidden dat hij het mag uitleggen.

1 KORINTHE 14:13

zodat hij dus ook kan uitleggen.

Er zijn afzonderlijke gaven. De een spreekt in een tong, een ander legt uit. Maar als je in tongen gaat spreken, kun je ook bidden dat jij degene zult zijn die uitlegt. Want een uiting in tongen in de gemeente draagt niet bij aan de opbouw van de gemeente als er geen uitleg is.

In hoofdstuk 14, vers 5, zegt Paulus:

En ik zou wel willen dat u allen in andere talen spreekt, maar vooral dat u profeteert. Immers, wie profeteert, is meer dan wie in andere talen spreekt, tenzij hij het uitlegt, opdat de gemeente erdoor opgebouwd wordt.

1 KORINTHE 14:5

4

Tongentaal in gebed en in de gemeente

Let op: profetie is beter dan spreken in tongen, tenzij er ook uitleg is. Dat woord ‘tenzij’ suggereert dat spreken in tongen samen met uitleg even goed is als profetie. Profetie is niet beter dan een uiting in tongen die wordt uitgelegd, want beide zijn begrijpelijk voor de luisteraars en kunnen de gemeente opbouwen. De reden dat profetie beter is dan spreken in tongen zonder uitleg van die tongentaal, is eenvoudigweg dat profetie begrepen kan worden en de tongentaal zonder uitleg niet. Soms zeggen mensen: ‘Nou, spreken in tongen is de minste van de gaven.’ Laat ik hier alleen dit over zeggen: de Bijbel zegt nergens zoiets. Er is nergens ook maar een aanwijzing dat Paulus spreken in tongen als de minste van de gaven beschouwde. Hij zei over het spreken in de gemeente:

In de gemeente echter wil ik liever vijf woorden spreken met mijn verstand, om ook anderen te onderwijzen, dan tienduizend woorden in een andere taal.

1 KORINTHE 14:19

Dat lijkt de waarde van spreken in tongen misschien te verkleinen, omdat tienduizend woorden in een onbekende tongentaal minder waard zijn dan vijf begrijpelijke woorden. Maar dat gaat er natuurlijk van uit dat de tongentaal niet wordt uitgelegd. Want als je een uitleg van die tienduizend woorden hebt, dan heb je tienduizend

begrijpelijke woorden tegenover vijf. Dan heb je liever die tienduizend woorden in een tongentaal, als je er tenminste tijdens de samenkomst de tijd voor hebt, wanneer er een uitleg van is die de gemeente opbouwt.

In de directe context waarin Paulus die opmerking maakt die ik net noemde, dat hij liever vijf woorden zou spreken, zegt hij het volgende. Dat is vers 19 van hoofdstuk 14:

Maar in de gemeente spreek ik liever vijf woorden die ik zelf begrijp, zodat ik ook anderen iets kan leren, dan tienduizend woorden in een onbekende taal.

Die zin begint in het Engels met het woord 'yet', 'toch'. Hij stelt dit tegenover iets wat hij in vers 18 heeft gezegd, namelijk:

| Ik dank mijn God dat ik in meer andere talen spreek dan u allen.

1 KORINTHE 14:18

Hij zei:

Ik spreek zelf heel veel in tongen, maar in de gemeente spreek ik liever in een taal die jullie kunnen begrijpen.

[Vertalersnoot: de spreker volgt hier de Engelse lezing 'ik spreek meer in tongen dan u allen', die hij opvat als vaker spreken in tongen. De hierboven aangehaalde HSV formuleert dit als 'in meer andere talen'.]

Er wordt in tongen gesproken in de gemeente, en er wordt in tongen gesproken buiten de gemeente. Paulus sprak zijn tienduizend woorden in een onbekende tongentaal wanneer hij alleen in zijn gebedskamer was, en hij bewaarde dat voor daar. Vervolgens kwam hij naar de gemeente en had hij vijf gezalfde woorden om door te geven. Die waren beter dan diezelfde tienduizend woorden die daar zonder uitleg werden uitgesproken. Maar de hele gedachte van Paulus is dat de waarde van spreken in tongen erin ligt dat het wordt uitgelegd, zodat de gemeente opgebouwd kan worden. Zonder uitleg heeft het geen waarde voor de gemeente. Het kan voor jou persoonlijk waarde hebben, maar de gemeente is niet de plek om naartoe te komen en alleen jezelf te zegenen. Dat kun je thuis doen. Dat kun je overal doen. Maar wanneer je met de

heiligen samenkomt, ben je daar om anderen te zegenen, om anderen op te bouwen, om te proberen anderen te bemoedigen en te versterken, en niet alleen om zelf een fijne ervaring te hebben.

5

Samenkomen om elkaar op te bouwen

Zoals ik al zei toen iemand mij hierover belde met een vraag: dat is één ding dat me wat ongemakkelijk maakt bij de beweging waarin mensen de ervaring van lachen en sommige van die andere dingen waar we tegenwoordig over horen, voorstellen als hét kenmerk van opwekking in sommige gemeenten van vandaag. Ik heb geen bezwaar tegen lachen, en ik geloof zeker dat de Heilige Geest ons soms tot vreugdevol lachen brengt. Ik ken het verschijnsel. Het is niet zo ongewoon. Maar dan begint men te zeggen: ‘Nu gaan we naar de gemeente. Daar zal iedereen blij worden in de Geest. We zullen kunnen lachen, en we gaan allemaal lachen.’ Wanneer ik bij zo’n samenkomst ben geweest, heb ik niet bepaald een zegen ontvangen doordat zij lachten. Ik was denk ik wel blij dat zij blij waren. Maar het leek mij dat niemand ervan genoot behalve degene die lachte, en degenen die plezier hebben in zulke dingen. En dat zijn nogal vreemde dingen om plezier in te hebben: iemand zien schudden en vallen en lachen.

Eerlijk gezegd twijfel ik er niet aan dat de Heilige Geest mensen bij heel wat gelegenheden zo blij kan maken dat ze gaan lachen. Maar daar is het samenkomen van de heiligen niet voor bedoeld. Het samenkomen van de heiligen is er niet voor bedoeld dat ik blij word, op de grond val en me een ongeluk lach. Het is ervoor bedoeld dat ik iets waardevols bijdraag aan de mensen met wie ik samen ben. Ik kan thuis lachen. Ik kan overal in Gods tegenwoordigheid lachen. Maar wanneer ik in het gezelschap van de heiligen ben, is de tijd kostbaar. Elk moment zou gebruikt moeten worden om elkaar op te bouwen.

Dat is volgens mij ook waar Paulus’ opvatting van de gaven om draait, en waarom hij in sommige gevallen geringschattend lijkt te spreken over het spreken in tongen. Dat heeft mensen de indruk gegeven dat Paulus niet echt veel waardering had voor de gave van het spreken in tongen. Dat is niet zo. Ik denk niet dat Paulus de gave van het spreken in tongen als minder beschouwde dan welke andere gave ook, zolang er uitleg

bij was. Als er geen uitleg bij was, was het niet goed om dat in de gemeente te doen. Maar het had buiten de gemeente waarde in je persoonlijke omgang met God, zoals Paulus duidelijk maakt over zijn eigen praktijk.

Ik heb gezegd dat nergens wordt gezegd dat tongentaal de minste van de gaven is. Sommige mensen denken dat omdat tongentaal in vrijwel elke gavenlijst waarin ze voorkomt als laatste staat, samen met de uitleg van tongen. Maar dat is bepaald niet hetzelfde als zeggen dat het de minste van de gaven is. Zoiets wordt echt nergens gezegd. Tongentaal heeft waarde. Zoals Paulus zei:

Wie in een andere taal spreekt, bouwt zichzelf op, maar wie profeteert, bouwt de gemeente op.

1 KORINTHE 14:4

Dat is niet verkeerd. Het is goed om opgebouwd te worden. Iedereen heeft dat nodig. Wanneer je je Bijbel leest, bouw je jezelf trouwens op. Wanneer je bidt, wanneer je met anderen gemeenschap hebt, wanneer je naar opbouwende christelijke muziek luistert: er zijn allerlei dingen die je opbouwen, en er is niets mis mee om die te doen. Het is juist een goede manier om je tijd te besteden. Maar wanneer je naar de samenkomst komt, ben je daar niet om jezelf op te bouwen. Je bent daar om elkaar op te bouwen, om iets bij te dragen dat het lichaam als geheel versterkt, en in het bijzonder de afzonderlijke mensen met wie je daar contact hebt.

Het is duidelijk dat tongentaal en de uitleg van tongen noodzakelijkerwijs bij elkaar horen. Het zijn twee gaven, al kan één persoon heel goed beide hebben. Zoals Paulus zegt:

Daarom, laat hij die in een andere taal spreekt, bidden dat hij het mag uitleggen.

1 KORINTHE 14:13

6

Profetie en het onderscheiden van geesten

Ik heb eerder gezegd dat profetie en het onderscheiden van geesten volgens mij ook op een vergelijkbare manier bij elkaar horen. De profetische uiting in de gemeente is pas compleet wanneer die uiting onderscheiden of beoordeeld is.

Ik heb gezegd dat het woord 'geesten' in de uitdrukking 'het onderscheiden van geesten' volgens mij in dit specifieke verband niet slaat op demonische geesten, geesten van engelen of een Izebelgeest. Het verwijst naar profetische uitingen. Ik heb laten zien dat Johannes in 1 Johannes 4 zei:

Geliefden, geloof niet elke geest, maar beproef de geesten of zij uit God zijn; want er zijn veel valse profeten in de wereld uitgegaan.

1 JOHANNES 4:1

enzovoort.

Je zou deze geesten waarover hij spreekt kunnen opvatten als demonische geesten tegenover de Heilige Geest. En ongetwijfeld is dat wat er achter deze geesten schuilgaat. Maar volgens mij staat het woord 'geest' voor een geestelijke uiting, of op zijn minst voor de geest achter een uiting.

Er is nog een reden waarom ik denk dat hij dit bedoelt. In 1 Korinthe 12:10, in de uitdrukking 'het onderscheiden van geesten', is het woord 'onderscheiden' in het Grieks diakrisis. In wezen wordt hetzelfde woord op nog één andere plaats gebruikt, in 1 Korinthe 14, dat duidelijk deel uitmaakt van deze zelfde bespreking. In vers 29 zegt hij:

En laten twee of drie profeten spreken, en laten de anderen het beoordelen.

1 KORINTHE 14:29

Dat is verwant aan diakrisis:

Laat de anderen beoordelen wat er gezegd wordt.

Het is in wezen hetzelfde woord dat hij gebruikte toen hij sprak over het onderscheiden van geesten.

Let op de passage in 1 Korinthe 14. Die begint in vers 27:

En als iemand in een andere taal spreekt, laat het dan door twee of hoogstens drie mensen gedaan worden, ieder op zijn beurt, en laat één het uitleggen.

1 KORINTHE 14:27

Let op het verband tussen tongentaal en uitleg, en tussen profetie en beoordelen, of onderscheiden. Twee of drie mensen spreken in tongen, en anderen leggen het uit. Twee of drie mensen profeteren, en anderen onderscheiden. De uitleg van tongen is het aanvullende deel van tongentaal. Zonder beide kan de gemeente niet veilig, of op welke manier dan ook, opgebouwd worden. Op dezelfde manier moet er, zodra er een profetie gegeven is, ook die andere gave werkzaam zijn, die onderscheidt of dat een profetie van God is of niet. Dat is wat Johannes zei:

Geloof niet elke geest, maar toets de geesten. Beoordeel profetieën.

7

Profetieën toetsen zonder ze te verachten

Er is nog een plaats waar Paulus hiervoor pleit: 1 Thessalonicenzen 5:20-21.

Paulus zegt:

Veracht de profetieën niet. Beproof alle dingen, behoud het goede.

1 THESSALONICENZEN 5:20-21

Je veracht profetieën niet. Waarom zou iemand profetieën verachten? Als je lang genoeg in de charismatische beweging hebt gezeten en wat hebt gehoord van de onzin die in sommige gevallen voor profetie doorgaat, dan weet je misschien waarom mensen in charismatische gemeenten, vooral verstandige mensen, een beetje cynisch kunnen beginnen te worden. Soms worden er echt dwaze dingen als profetie voorgesteld: dingen die onschriftuurlijk zijn, dingen die ketters zijn, dingen die gewoonweg dwaas zijn.

Maar er is ook ware profetie. Het probleem is dat je, als je genoeg dwaze profetieën hoort, geneigd kunt raken om cynisch te worden over alle profetieën en profetieën begint te verachten. Paulus zegt:

Doe dat niet. Kijk niet neer op profetieën. Toets ze gewoon. Toets alles en houd vast aan wat goed is.

Het is heel duidelijk dat profetie in de gemeente niet op een opbouwende en betrouwbare manier functioneert zonder de bijbehorende gave van het onderscheiden, of beoordelen. Zoals ik al zei, is het woord 'onderscheiden' in 'het onderscheiden van geesten' precies hetzelfde woord dat in 1 Korinthe 14 wordt gebruikt, waar staat:

Laat de anderen onderscheiden of beoordelen wat de profeten zeggen.

1 KORINTHE 14:29

Daarom heb ik de indruk dat hij in vers 10, wanneer hij profetie en het onderscheiden van geesten noemt, spreekt over bij elkaar horende gaven die samenwerken. Tongentaal en uitleg vormen nog zo'n paar. Die moeten met elkaar verbonden zijn om de gemeente op te bouwen en te beschermen tegen valse profetieën enzovoort.

8

De Geest deelt uit en wij mogen verlangen

We gaan verder met vers 11:

Al deze dingen echter werkt één en dezelfde Geest, Die aan ieder afzonderlijk uitdeelt zoals Hij wil.

1 KORINTHE 12:11

Deze soevereine Geest van God is Degene Die bepaalt hoe de gaven worden verdeeld. Dat bepaal jij niet, al is er werkelijk niets mis mee om God te vragen je een gave te geven die je nog niet bezit. Om te beginnen zou de Heilige Geest je ertoe kunnen bewegen om dat te vragen, en zou de Heilige Geest zo'n verzoek willen verhoren. Paulus zegt immers aan het einde van hoofdstuk 12:

Streef dus naar de beste genadegaven. En ik wijs u een weg die dit alles nog overtreft.

1 KORINTHE 12:31

In hoofdstuk 14 staat in vers 1:

Jaag de liefde na en streef naar de geestelijke gaven, en vooral daarnaar dat u mag profeteren.

1 KORINTHE 14:1

Hij zegt ons dat we vurig naar goede gaven moeten verlangen, vooral naar profetie. Niet iedereen is een profeet, en Paulus maakt dat duidelijk door in 1 Korinthe 12:29 de retorische vraag te stellen:

Zijn zij soms allen apostelen? Zijn zij soms allen profeten? Zijn zij soms allen leraars? Zijn zij soms allen krachten?

1 KORINTHE 12:29

Het antwoord is nee, niet iedereen is een profeet. Maar iedereen zou moeten verlangen naar gaven die de gemeente opbouwen, zoals de gave van profetie. Er is zeker niets mis mee om God erom te vragen en ernaar te verlangen. Als het Hem behaagt, zal Hij die aan je geven.

Ik heb mensen horen zeggen: 'De gaven van de Geest, daar moet je niet naar streven. God deelt ze gewoon uit zoals Hij wil. Dat staat immers in vers 11 van hoofdstuk 12.'

Dat klopt, dat doet Hij. Hij voedt ons ook zoals Hij wil, behoudt ons zoals Hij wil en doet nog veel andere goede dingen voor ons zoals Hij wil. Maar dat betekent niet dat het gebeurt zonder dat wij het willen. Het betekent niet dat het gebeurt zonder dat wij erom vragen. Er zijn veel dingen die Hij wil en waarvoor wij moeten bidden. Het is de bedoeling dat we bidden naar Zijn wil.

Daarom zou ik vers 11 niet zo opvatten dat, omdat de Heilige Geest deze gaven aan ieder afzonderlijk uitdeelt zoals Hij wil, wij dus geen belangstelling zouden moeten hebben voor een verandering in de gaven die we zelf hebben. Met andere woorden, dat we niet zouden moeten verlangen naar gaven die we niet hebben. Volgens mij volgt dat er niet uit, en het strookt niet met Paulus' eigen onderwijs wanneer hij zegt dat we naar de beste gaven moeten verlangen.

9

Gaven kunnen veranderen en toenemen

Het is ook zo dat iemand er andere gaven bij kan krijgen als hij trouw is in het mindere. Dan kan hem meer worden gegeven. De apostel Paulus was bij zijn bekering geen apostel. In zekere zin was hij dat vermoedelijk wel, maar hij functioneerde niet als apostel. Hij had niet de gaven van een apostel. Hij werd gezonden, maar het eerste wat we Paulus zien doen, is geen gemeenten stichten, maar evangeliseren in een stad waar al een gemeente was, Damascus. Hij werd die stad uit gejaagd. Uiteindelijk kreeg hij zijn plaats in Antiochië. Naast evangelist was hij nu ook leraar en profeet. Volgens Handelingen 13:1 waren er bepaalde leraren en profeten in de gemeente van Antiochië, en Paulus' naam staat op die lijst.

Later worden hij en Barnabas uitgezonden, en dat is wat apostel betekent: uitgezonden. Ze worden uitgezonden wanneer de Heilige Geest zegt:

En terwijl zij de Heere dienden en vastten, zei de Heilige Geest:
Zonder voor Mij zowel Barnabas als Saulus af voor het werk
waartoe Ik hen geroepen heb.

HANDELINGEN 13:2

Dan worden ze door de Heilige Geest uitgezonden, en vanaf dat moment worden ze apostelen genoemd. Je hebt dus een man die bij zijn bekering eerst evangelist is. Later zien we hem als leraar en profeet functioneren in de gemeente. Nog later wordt hij uitgezonden en een apostel genoemd.

Het is dus mogelijk dat de gave die je hebt op het moment dat je behouden wordt, niet de enige gave is die je ooit zult bezitten. Er bestaat zoiets als bevordering. Ik weet niet eens of bevordering het juiste woord is, want God wil je misschien op een bepaald moment in je leven voor het ene gebruiken en je later meer voor iets anders gebruiken.

Toen ik pas in de Geest gedoopt was, gaf ik wel wat onderwijs, maar ik werd veel meer gebruikt in de evangelisatie. Ik zat in een evangelisatieband. In die tijd was het doel, wanneer een christelijke band ergens speelde, dat mensen behouden werden. We zongen liedjes die erover gingen dat mensen behouden werden, en daarna ging iemand prediken. In onze band was ik dat. Ik predikte, en we zagen veel mensen behouden worden.

Daarvoor komt mij geen bijzondere eer toe. In die tijd kwamen mensen overal om het minste of geringste tot behoud, omdat er een opwekking gaande was. Ik had het geluk dat ik op sommige van die plekken kon prediken voordat ze tot behoud kwamen. Misschien zouden ze op een andere manier tot behoud zijn gekomen, maar God zou hen behouden, en Hij liet mij daar zijn om te prediken. De resultaten van mijn inspanningen om te evangeliseren bemoedigden me enorm toen ik pas in de bediening stond.

Naarmate de tijd verstreek, ging ik me steeds meer met onderwijs bezighouden. En het lijkt me nu dat onderwijs veel beter beschrijft wat mijn bediening en mijn gave zijn. Ik weet niet eens zeker of ik nog even doeltreffend zou zijn in de evangelisatie als destijds. Ik doe het nog steeds graag, maar ik merk dat ik nu een andere rol heb dan toen. Ik vermoed dat het niet zo ongewoon is dat mensen op een bepaald moment één gave hebben en er dan een andere gave bij krijgen, die de vorige gave zelfs overschaduwet, of die misschien zelfs vervangt.

Alles gaat zoals God het wil, maar dat betekent niet dat onze wil daarbij nooit een rol mag spelen. Je kunt God vragen om je een andere gave te geven. Jezus zei:

Als u, die slecht bent, uw kinderen dan goede gaven weet te geven, hoeveel te meer zal uw Vader, Die in de hemelen is, goede gaven geven aan hen die tot Hem bidden.

MATTHEÛS 7:11

Het woord 'gave' in die passage in Mattheüs 7 is niet charisma. Het is een ander Grieks woord, maar toch is het waar. God geeft goede gaven aan wie Hem erom vragen. Er is geen reden waarom je Hem niet zou vragen of je mag profeteren, of dat je een andere goede gave mag hebben.

10

De gemeente als lichaam van Christus

We gaan nu verder, vers 12:

Want zoals het lichaam één is en veel leden heeft, en al de leden van dit ene lichaam, hoewel het er veel zijn, één lichaam zijn, zo is het ook met Christus.

1 KORINTHE 12:12

Jij en ik hebben natuurlijk het Nieuwe Testament al eerder gelezen, en we weten dat Paulus de beeldspraak van het lichaam van Christus gebruikt voor de gemeente. Daarom is onze eerste indruk, wanneer we het woord 'lichaam' in vers 12 tegenkomen, waarschijnlijk dat hij het heeft over de gemeente, het lichaam van Christus. Dan zou hij dus zeggen:

'Want zoals de gemeente één is en veel leden heeft, maar alle leden van de gemeente...'

enzovoort. Maar dat bedoelt hij hier niet. Hij introduceert hier het begrip 'het lichaam van Christus'. Hij heeft er eerder in 1 Korinthe eigenlijk al op gezinspeeld. Maar wat hij in 1 Korinthe 12:12 begint te doen, is het vroegste voorbeeld daarvan in alle bewaard gebleven correspondentie van Paulus. Het is de vroegste bespreking die we hebben van Paulus' opvatting over het lichaam van Christus.

Maar hij heeft er al eerder naar verwezen. In 1 Korinthe 6:15 staat bijvoorbeeld:

Weet u niet dat uw lichamen leden zijn van Christus? Zal ik dan de leden van Christus nemen en die maken tot leden van een hoer? Volstrekt niet!

1 KORINTHE 6:15

Let erop dat hij niet zegt 'leden van het lichaam van Christus', maar 'leden van Christus'. We moeten begrijpen dat wanneer Paulus zegt dat wij het lichaam van Christus zijn, dat niet iets anders is dan zeggen dat wij deel uitmaken van Christus Zelf. Elk deel van mijn lichaam maakt tenslotte deel uit van mij.

Een andere plaats eerder in 1 Korinthe waar hij het onderwerp ter sprake heeft gebracht, is 1 Korinthe 10:17. Daar heeft hij het over samen deelnemen aan de avondmaalsgemeenschap. Hij zei:

Omdat het brood één is, zijn wij, die velen zijn, één lichaam, want wij allen hebben deel aan het ene brood.

1 KORINTHE 10:17

Deze twee verwijzingen, in hoofdstuk 6, waar hij zegt dat wij leden van Christus zijn, en hier, waar hij zegt dat wij allemaal één lichaam zijn, veronderstellen dat hij al eens eerder met de Korinthiërs had gesproken over zijn opvatting van de gemeente als het lichaam van Christus. Maar voor ons heeft hij het nooit uitvoerig op schrift besproken tot aan 1 Korinthe. Chronologisch is 1 Korinthe de vroegste brief waarin het onderwerp uitvoerig wordt besproken, en daar komen we nu bij.

11

In Christus zijn en deel uitmaken van Hem

Wat we moeten begrijpen van Paulus' kijk hierop, die ik natuurlijk als de juiste beschouw, de geïnspireerde kijk, is dat deel uitmaken van het lichaam van Christus betekent dat je organisch deel uitmaakt van Christus Zelf. Dat is ongetwijfeld een wezenlijk aspect van wat hij bedoelt wanneer hij zegt dat wij 'in Christus' zijn. Dat is een van Paulus' favoriete uitdrukkingen. Wij zijn in Christus.

tot lof van de heerlijkheid van Zijn genade, waarmee Hij ons begenadigd heeft in de Geliefde.

EFEZE 1:6

Dat betekent in Christus.

omdat Hij ons vóór de grondlegging van de wereld in Hem uitverkoren heeft, opdat wij heilig en smetteloos voor Hem zouden zijn in de liefde.

EFEZE 1:4

Wij zijn gestorven en weer opgestaan.

en heeft ons met Hem opgewekt en met Hem in de hemelse gewesten gezet in Christus Jezus,

EFEZE 2:6

In Christus is dit allemaal waar voor ons.

In Christus zijn is in zekere zin een soort juridische werkelijkheid die God erkent. Dat wil zeggen: Hij schrijft ons dingen toe, of rekent ons dingen toe, die voor Christus gelden, omdat wij in Hem besloten zijn. Wanneer God Christus aanvaardt, aanvaardt Hij ons als deel daarvan. Maar ook in de praktijk is het waar dat wij in Christus zijn zoals organen in een lichaam zijn, dat wij deel uitmaken van Hem. Hij is het Hoofd. Wij zijn het vlees en de beenderen, zoals Paulus het later in een andere brief verwoordde, in Efeze 5. Hij zei:

Want wij zijn leden van Zijn lichaam, van Zijn vlees en van Zijn gebeente.

EFEZE 5:30

Voor Paulus komt het dus op hetzelfde neer om enerzijds te zeggen dat de gemeente het lichaam van Christus is, en anderzijds dat de gemeente Christus is. Maar als we zeggen dat de gemeente Christus is, bedoelen we daarmee de gemeente met inbegrip van het Hoofd, Christus Zelf, het Hoofd, en degenen onder ons die de leden van Zijn lichaam zijn. Samen vormen wij de gezamenlijke mens, de nieuwe mens, Christus.

12

Joden en heidenen vormen één nieuwe mens

Om iets van deze context te zien, moet je eens kijken naar Efeze, dat veel later is geschreven dan 1 Korinthe. Het is mogelijk dat Paulus sommige van deze dingen persoonlijk aan de Korintheïers had onderwezen toen hij bij hen was. Door Paulus' andere brieven te vergelijken, krijgen we een vollediger beeld van wat hij in het algemeen onderwees. We weten dat hij de Korintheïers veel dingen heeft onderwezen waarvan we geen verslag hebben. Daarom kunnen we misschien afleiden dat hij sommige van deze punten mogelijk ook naar voren heeft gebracht toen hij bij hen was.

In Efeze 2 heeft hij het over de verhouding tussen Joden en heidenen. In vers 12 zegt hij dat wij waren:

dat u in die tijd zonder Christus was, vervreemd van het burgerschap van Israël en vreemdelingen wat betreft de verbonden van de belofte. U had geen hoop en was zonder God in de wereld.

EFEZE 2:12

Maar Christus is onze vrede geworden, en Hij heeft ons dichtbij gebracht, zeggen vers 13 en 14.

Want Hij is onze vrede, Die beiden één gemaakt heeft. En door de tussenmuur, die scheiding maakte, af te breken,

EFEZE 2:14

staat er in vers 14. Dat wil zeggen: tussen de Jood en de heiden. Vers 15 zegt:

heeft Hij de vijandschap in Zijn vlees tenietgedaan, namelijk de wet van de geboden, die uit bepalingen bestond, opdat Hij die twee in Zichzelf tot één nieuwe mens zou scheppen en zo vrede zou maken,

EFEZE 2:15

Dat wil zeggen: in Christus.

Eén nieuwe persoon, en dat is natuurlijk de gemeente.

Uit de gelovige groep heidenen en de gelovige groep Joden heeft Christus het onderscheid naar ras weggenomen en hen samengevoegd tot één nieuw lichaam, één nieuwe mens. De nieuwe mens, het lichaam van Christus, is een van Paulus' geliefde manieren om de gemeente te begrijpen en te beschrijven.

Ik noemde eerder Efeze 5. Het vers dat ik noemde, zegt in vers 30:

Want wij zijn leden van Zijn lichaam, van Zijn vlees en van Zijn gebeente.

EFEZE 5:30

Eerder in Efeze staat een interessante uitspraak, als je er goed over nadenkt. In Efeze 1:22-23 staat:

En Hij heeft alle dingen aan Zijn voeten onderworpen en heeft Hem als hoofd over alle dingen gegeven aan de gemeente, die Zijn lichaam is en de vervulling van Hem Die alles in allen vervult.

EFEZE 1:22-23

Dat wil zeggen, de Vader heeft alle dingen onder de voeten van Christus gelegd.

Dat wil zeggen, de gemeente is:

Zijn lichaam, de volheid van Hem Die alles in allen vervult.

Dat is een intrigerende uitspraak. De gemeente is het lichaam van Christus. Dat is voor ons niets nieuws. Dat zien we overal in het Nieuwe Testament. Maar de gemeente, die het lichaam van Christus is, is Zijn volheid. Hij is niet vol of compleet zonder een lichaam. Zoals mijn hoofd niet compleet zou zijn zonder een lichaam, zo is Christus in zekere zin niet compleet zonder de leden van Zijn lichaam.

Er is natuurlijk ook een andere betekenis waarin Christus een compleet individu of een compleet Persoon is. Maar Hij is niet compleet in de zin dat God heeft bepaald dat Christus uiteindelijk een lichaam met vele leden zal zijn, waarvan wij leden zijn. En Hij is het Hoofd.

13

Christus als één lichaam met vele leden

We gaan terug naar 1 Korinthe 12. Elke keer dat Paulus in 1 Korinthe 12:12 het woord ‘lichaam’ gebruikt, heeft hij het over het menselijk lichaam, niet over de gemeente. Hij maakt een vergelijking met het menselijk lichaam. En helemaal aan het einde van de zin betreft hij die ook op Christus en zegt:

Want zoals het lichaam één is en veel leden heeft, en al de leden van dit ene lichaam, hoewel het er veel zijn, één lichaam zijn, zo is het ook met Christus.

1 KORINTHE 12:12

Dat wil zeggen, wat voor een menselijk lichaam geldt, geldt ook voor Christus.

Dus hij zegt:

Het lichaam is één. Daarmee bedoelt hij jouw lichaam, mijn lichaam, het lichaam van wie dan ook. Niemand van ons heeft meer dan één lichaam, maar elk lichaam bestaat uit vele leden, met een grote verscheidenheid aan soorten en functies. Maar alle leden van dat ene lichaam, hoe talrijk en verschillend ook, maken toch deel uit van één lichaam, één organisme. De hand en de voet en het oog en het oor en de mond zijn allemaal heel, heel verschillende dingen. Ze lijken niets met elkaar gemeen te hebben. Maar ze hebben wel iets gemeen als ze allemaal deel uitmaken van hetzelfde lichaam. Ze zijn allemaal dezelfde persoon.

En hij zegt dat, zoals een lichaam zo in elkaar zit — dat vinden we vanzelfsprekend — Christus ook zo is:

Zo is het ook met Christus.

We zouden ons er misschien prettiger bij voelen als hij zei: ‘Zo is ook het lichaam van Christus’, of ‘de gemeente’, of iets dergelijks. Zoals het lichamelijke lichaam vele leden heeft, maar die allemaal één lichaam vormen, zo is de gemeente: een lichaam met vele leden.

Maar hij zegt: nee, zo is Christus. Christus is een lichaam met vele leden, omdat het lichaam van Christus niets anders is dan de uitbreiding, de volheid van Hem op aarde. Wij zijn het deel van Hem dat op dit moment op aarde is. We hebben een verhoogd Hoofd in de hemel, dat opdrachten geeft aan de leden van het lichaam, maar wij zijn Hem op aarde.

Dat lijkt in niets op wat de New Age leert, dat ieder mens Christus is. Zij hebben het erover dat ieder individu afzonderlijk Christus is; we moeten alleen aan dat idee wennen. En zij zouden zeggen dat ieder mens Christus is, of ze dat nu weten of niet. Dat is natuurlijk een heel ander concept.

Allereerst hebben we het er niet over dat iemand afzonderlijk Christus is. We hebben het erover dat allen die verlost zijn, allen die door de Geest van God met het lichaam verbonden zijn, gezamenlijk een organisch geheel vormen. En samen met het Hoofd en de hele rest van het lichaam is dit hoe God Christus ziet. Daarom spreekt Hij over ons als mensen die in Hem zijn. Dat is heel iets anders dan het idee dat ik Christus ben, jij Christus bent, iedereen Christus is.

En natuurlijk spreekt Paulus ook niet over de hele mensheid. Hij heeft het over behouden mensen, wedergeboren mensen, mensen die de Geest van Christus hebben. Mensen die door de Geest met elkaar verbonden zijn en gezamenlijk Christus zijn, samen met het Hoofd. Zonder Hem zouden we uiteraard niets zijn; we zouden alleen maar een onthoofd lijf zijn.

14

De doop in de Heilige Geest

Vers 13:

Ook wij allen immers zijn door één Geest tot één lichaam gedoopt, hetzij dat wij Joden zijn, hetzij Grieken, hetzij slaven, hetzij vrijen; en wij allen zijn van één Geest doordrenkt.

1 KORINTHE 12:13

Dit vers is helaas zeer omstreden. De reden dat het omstreden is, is dat het een van de weinige verzen in de Bijbel is, en het enige in de geschriften van Paulus, dat verwijst naar de doop in de Heilige Geest.

De uitdrukking ‘doop in de Heilige Geest’ is tegenwoordig uiteraard een gangbare term in het lichaam van Christus, vooral onder charismatische pinksterchristenen. Ik gebruik die vaak, en ik gebruik die in dezelfde betekenis als charismatische pinksterchristenen, omdat ik de pinksteropvatting over de doop in de Heilige Geest aanhang.

Het probleem ermee is dat die niet zo vaak in de Schrift voorkomt. Oorspronkelijk komt die voor in het onderwijs van Johannes de Doper. Toen ze hem vroegen:

en zij vroegen hem: Waarom doopt u dan, als u de Christus niet bent, en Elia niet, en evenmin de Profeet?

JOHANNES 1:25

Zei hij:

antwoordde Johannes allen: Ik doop u wel met water, maar Hij komt Die sterker is dan ik, bij Wie ik niet waard ben de riem van Zijn sandalen los te maken. Hij zal u dopen met de Heilige Geest en met vuur.

LUKAS 3:16

We horen de uitdrukking ‘dopen met de Heilige Geest’ pas weer nadat Johannes gestorven is, en zelfs nadat Jezus gestorven en opgestaan is en op het punt staat naar de hemel op te varen. Het is zelfs maar enkele ogenblikken voordat Hij naar de hemel opvaart. Hij zegt in Handelingen 1:5:

want Johannes doopte wel met water, maar u zult met de Heilige Geest gedoopt worden, niet lang na deze dagen.

HANDELINGEN 1:5

En afgezien van die uitspraken van Johannes de Doper en die ene uitspraak van Jezus, vind je de uitdrukking ‘gedoopt in de Heilige Geest’ nergens anders dan op die twee plaatsen en hier. Het is dus een uitdrukking die heel weinig voorkomt. Dat maakt haar niet betekenisloos. Het maakt haar juist intrigerend, want Johannes noemt het, Jezus noemt het en Paulus noemt het. Toch gebeurt dat zo weinig dat het moeilijk is om erachter te komen waar het precies op slaat.

Sommigen hebben erop gewezen dat we hier in vers 13 van 1 Korinthe 12 niet helemaal die uitdrukking ‘gedoopt met de Heilige Geest’ hebben. Hier hebben we ‘gedoopt door de Heilige Geest’:

Want door één Geest zijn we allemaal tot één lichaam gedoopt.

Strikt genomen kun je dit verschil niet zo zwaar laten wegen, want het Engelse woord ‘by’ hier, in ‘by one Spirit’, is het Griekse woord en, Dat is het gewone Griekse woord voor ‘in’. Ik weet dus niet goed waarom het in dit geval in het Engels met ‘by’, ‘door’, is vertaald. Maar een juiste vertaling zou zijn:

Ook wij allen immers zijn in één Geest tot één lichaam gedoopt, hetzij dat wij Joden zijn, hetzij Grieken, hetzij slaven, hetzij vrijen; en wij allen zijn van één Geest doordrenkt.

1 KORINTHE 12:13

Hij heeft het dus duidelijk over gedoopt worden in de Geest.

15

Geestesdoop en wedergeboorte

De reden waarom dit omstreden wordt, vooral tussen de pinksterrichting en de niet-pinksterrichtingen binnen de kerk, is dat men aan de pinkster- en charismatische kant over het algemeen gelooft dat de doop in de Heilige Geest na de wedergeboorte komt, of in elk geval iets anders is dan de wedergeboorte. Wedergeboorte is wat er gebeurt

wanneer je opnieuw geboren wordt. Je wordt geestelijk opnieuw geboren en de Geest komt in je wonen. Maar vervuld worden met de Geest, gedoopt worden in de Geest en de Geest Die op je komt, worden als een afzonderlijk verschijnsel beschouwd.

Zelf ben ik charismatisch, en ik geloof persoonlijk dat de doop in de Geest een afzonderlijk verschijnsel is, iets anders dan de wedergeboorte. Ik geloof ook dat we in de Schrift aanwijzingen hebben dat dit afzonderlijke verschijnsel soms met het behoud gepaard gaat. Sommigen worden kennelijk in de Geest gedoopt op hetzelfde moment dat ze behouden worden, of enkele ogenblikken daarna. Anderen lijken echter enkele dagen of weken, of, naar mijn ervaring, enkele jaren na hun bekering in de Geest gedoopt te worden. Waar het om gaat, is dat het altijd iets anders is dan de wedergeboorte, of het nu op hetzelfde moment gebeurt of op een ander moment. Wedergeboorte en de doop in de Geest kunnen op dezelfde dag plaatsvinden, zelfs op hetzelfde moment, maar daardoor zijn ze nog niet hetzelfde. Dat is de charismatische pinksteropvatting, die ik persoonlijk aanhang.

De niet-charismatische opvatting is dat de doop in de Geest iets is wat iedere christen heeft. Iedere christen heeft vanaf het moment van bekering de Heilige Geest. En Paulus verwijst eenvoudig naar dit algemene verschijnsel dat alle christenen kennen en dat bij de wedergeboorte plaatsvindt. Dat noemt hij de doop in de Heilige Geest. Dit vers lijkt die gedachte te ondersteunen, want er staat:

‘Want door één Geest...’ Of we zouden kunnen lezen:

Zijn we allemaal in één Geest tot één lichaam gedoopt?

Dit suggereert dat juist dit verschijnsel, het gedoopt worden in de Heilige Geest, ons in het lichaam van Christus heeft gebracht.

Als we het deel uitmaken van het lichaam van Christus opvatten als hetzelfde als behouden zijn, suggereert dat dat iedereen die behouden is, in de Heilige Geest gedoopt is. Sterker nog, ze werden behouden en kwamen in het lichaam van Christus doordat ze in de Geest gedoopt werden. Natuurlijk zouden extreme pinkstergelovigen hiermee iets anders kunnen bewijzen. Ze zouden kunnen zeggen: ‘Nee, niet alle christenen zijn in de Geest gedoopt, maar ze maken ook niet allemaal deel uit van het lichaam van Christus. Alleen degenen die in de Geest gedoopt zijn, maken deel uit van

het lichaam van Christus, want Paulus heeft dat gezegd.' In zekere zin zou je dit kunnen opvatten als bewijs voor beide dingen, al zou ik me bij geen van beide suggesties op mijn gemak voelen.

Om te beginnen zou ik zeggen dat Paulus tot een specifieke groep christenen spreekt. Hij had hen zelf tot bekering gebracht. Dat wil zeggen, hij had hen tot de Heere geleid. Uit andere gedeelten van de Schrift hebben we aanwijzingen dat Paulus de gewoonte had om, zodra hij iemand tot de Heere had geleid en in water had gedoopt, die persoon de handen op te leggen en ervoor te zorgen dat die in de Heilige Geest gedoopt werd.

We hebben bijvoorbeeld een verslag in Handelingen 19, waarin Paulus deze twaalf mannen in Efeze ontmoette. Het waren een soort discipelen, maar hij kon merken dat het geen gewone christenen waren. Hij vroeg hun of ze de Heilige Geest hadden ontvangen sinds ze tot geloof waren gekomen. Ze zeiden:

en zei tegen hen: Hebt u de Heilige Geest ontvangen toen u tot geloof kwam? En zij zeiden tegen hem: Wij hebben niet eens gehoord dat er een Heilige Geest is.

HANDELINGEN 19:2

Hij vertelde hun over Jezus. Blijkbaar hadden ze ook niet over Jezus gehoord, en dan vraag ik me af wat voor discipelen het waren. Maar blijkbaar hadden ze alleen de doop van Johannes gekend en waren ze discipelen van Johannes.

Hoe dan ook, Paulus vertelde hun over de Heere. Ze besloten dat ze zich maar beter opnieuw konden laten dopen, dus doopte hij hen in water. Daarna, zodra ze uit het water kwamen, legde hij hun de handen op en werden ze vervuld met de Heilige Geest. Dat verhaal wekt beslist de indruk dat we hier Paulus' gebruikelijke werkwijze zien: wanneer hij mensen tot de Heere leidde, doopte hij hen in water en legde hun vervolgens de handen op, zodat ze met de Geest vervuld zouden worden. Er is geen reden waarom hij daar in Efeze die werkwijze zou volgen en elders niet.

16

Bekering als geheel van gebeurtenissen

Daarom denk ik, hoewel het ons niet uitdrukkelijk wordt verteld, dat het verslag gewoon te onvolledig is om te verwachten dat het ons alles vertelt. Toen Paulus naar Korinthe kwam en mensen tot de Heere leidde, legde hij hun naar alle waarschijnlijkheid, nadat ze in water waren gedoopt, de handen op en werden ze in de Geest gedoopt. Waarschijnlijk op dezelfde dag, waarschijnlijk binnen enkele minuten na hun doop in water. Ik denk dat er in de vroege gemeente twee manieren waren om over je behoud te spreken. Aan de ene kant kon je spreken over de essentie van wat je werkelijk behield, namelijk geloof, punt. Alleen geloof. Het juiste soort geloof is wat je behoudt. Paulus waakte over die waarheid. Hij stond niemand toe daar iets tussen te schuiven als geloof plus werken, geloof plus werken van de wet, geloof plus verdienste, of wat dan ook. Er kwam geen verdienste aan te pas. Je wordt behouden door geloof. De essentie van je behoud is je geloof.

Aan de andere kant konden ze er ruimer over spreken wanneer ze niet bezig waren dat specifieke leerstuk te verdedigen. Ze konden in ruimere zin spreken over hun hele bekeringservaring. Die bekeringservaring bestond in de meeste gevallen uit een samenstel van gebeurtenissen. Het hield in dat ze zich bekeerden, geloofden, in water werden gedoopt en, naar mijn mening, doorgaans de handen opgelegd kregen voor de doop in de Heilige Geest. Als ik Handelingen lees, krijg ik de indruk dat dit de normale gang van zaken was. Wanneer mensen Christus wilden ontvangen, bekeerden ze zich, geloofden ze, werden ze in water gedoopt en werden ze in de Heilige Geest gedoopt, allemaal kort na elkaar. Dat hele samenstel van gebeurtenissen kon zich in sommige gevallen binnen een paar minuten voltrekken.

Wanneer ze spraken over wat hen had behouden of hoe ze in het lichaam van Christus waren gekomen, konden ze dus spreken over het meest wezenlijke van het behoud. Vooral als Paulus het verdedigde tegen een vorm van wetticisme die op gerechtigheid door werken berustte, moest hij de nadruk leggen op geloof, geloof, geloof. Of ze konden, wanneer ze zich minder behoedzaam uitdrukten, gemakkelijk over welk onderdeel van die bekeringservaring dan ook spreken, en dan deed dat aan de rest denken.

17

Hoe de waterdoop met behoud samenhangt

Dat zeg ik omdat je in 1 Petrus hoofdstuk 3 ziet dat hij, nadat hij heeft gesproken over degenen die ten tijde van de zondvloed van Noach in de ark werden gered, in vers 21 zegt:

Het tegenbeeld daarvan, de doop, behoudt nu ook ons. Maar niet als een verwijderen van het vuil van het lichaam, maar als vraag aan God van een goed geweten, door de opstanding van Jezus Christus,

1 PETRUS 3:21

Dat betekent dat de vloed, de ark en de mensen die daarin werden gered, een type waren. Het tegenbeeld is de vervulling van dat type. Hij zegt:

Er is nu een tegenbeeld dat ons redt, namelijk de doop.

Naar alle waarschijnlijkheid heeft hij heel duidelijk de doop in water op het oog wanneer hij 'doop' zegt. Mensen zoals die van de Church of Christ, die geloven dat je in water gedoopt moet worden om behouden te worden, gebruiken dit vers heel veel, omdat het voor hen een goed vers is:

De doop redt ons.

Maar als we begrijpen dat de vroege christenen bij hun bekering dachten aan een heel samenstel van gebeurtenissen — bekering, geloof, doop in water en doop in de Geest — dan wordt duidelijk wat zij in gewone gesprekken konden bedoelen. Ik denk dat een christen die terugkeek op zijn bekering, dacht aan die hele dag en aan die gebeurtenis met haar vele aspecten. Het moment waarop hij overtuigd werd van zijn zonde en zich bekeerde, waarop hij voor het eerst in Jezus geloofde en onmiddellijk het water in werd geleid en de handen opgelegd kreeg. Dat maakte allemaal deel uit van zijn ervaring van het behoud.

Als je hem op een precies antwoord vastpinde en zei: ‘Welke van die dingen is de essentie van je ervaring van het behoud?’, dan zou hij moeten zeggen: ‘Het geloof.’ Maar al die dingen maakten deel uit van de ervaring. Je kon naar elk van die dingen terugverwijzen, en dan deed dat, denk ik, denken aan het hele samenstel van gebeurtenissen dat hun bekering vormde.

Petrus kan dus zeggen:

De doop redt ons nu, En wat hij bedoelt is: ‘Toen we gedoopt werden’, samen met alles eromheen, onze bekering en alles waarvan de doop deel uitmaakte. Dat behoudt ons zoals het verblijf in de ark de mensen van de vloed redde. Hij noemt toevallig het onderdeel van de doop, omdat dat een goede parallel vormt met het water en het door het water heen gaan en gered worden. Toen wij behouden werden, gingen wij dus ook door water heen. Het is daar het tegenbeeld van. Ik geloof dat hij waarschijnlijk naar de doop in water verwijst, maar zonder daarmee te willen benadrukken dat je behouden wordt door gedoopt te worden.

18

De apostolische norm en christenen vandaag

Vrijwel iedereen die in de eerste eeuw behouden werd, werd gedoopt, en daar moeten we rekening mee houden. Wanneer Paulus tot mensen spreekt en zegt:

Wij zijn allemaal in de Heilige Geest gedoopt.

1 KORINTHE 12:13

Dan moeten we beseffen dat hij niet tegen ons spreekt; hij spreekt tegen hen. Zij waren dat allemaal. Het was in de apostolische gemeente normaal dat iedereen deze dingen meemaakte als een normaal onderdeel van zijn bekering.

Maar dat betekent niet dat tweeduizend jaar later, na eeuwen van afval en verwaarlozing, iedere christen die je ooit zult ontmoeten naar behoren gedoopt of naar behoren vervuld is met de Heilige Geest. Dat kan zo zijn, en ik geloof zeker dat ontzettend veel christenen wel een ervaring hebben die beantwoordt aan de norm van

het Nieuwe Testament. Maar daaruit volgt niet noodzakelijk dat iedereen die tweeduizend jaar later een geloof heeft gehad dat tot behoud leidt, ongeacht zijn kerkgenootschap of de omstandigheden waarin hij behouden werd, voldoende apostolisch onderwijs heeft ontvangen over de doop en de volheid van de Geest. In sommige kringen is er op dat gebied sprake geweest van enorme verwaarlozing.

Daarom geloof ik dat er vandaag christenen kunnen zijn die werkelijk behouden zijn, maar niet aan de norm beantwoorden. Dit is iets heel omstredens en onpopulairs om te zeggen: dat er christenen zijn die niet aan de normen van het Nieuwe Testament beantwoorden. Vooral onder niet-charismatische christenen is het onpopulair om charismatische christenen dat te horen zeggen. Want wat ik zojuist heb gesuggereerd, is dat gedoopt zijn in de Geest de norm is.

De Geest is normatief, en dat betekent dat baptisten, methodisten of presbyterianen die niet in de Geest gedoopt zijn, niet normatief zijn. Natuurlijk klinkt dat een beetje beledigend, en zo bedoel ik het niet. Hoewel zij zelf zouden zeggen dat rooms-katholieken, die zichzelf ook als christenen beschouwen, niet normatief zijn. Iedereen denkt dat hij zuiverder is dan iemand anders. Dat kan voortkomen uit arrogantie, maar het kan ook gewoon voortkomen uit een verlangen om trouw te zijn aan het Woord van God. Ze kunnen eenvoudig zeggen: 'Ik lees in het Woord van God dat dit iets normaal is voor christenen. Ik kijk om me heen, en het is niet normaal voor de christenen die ik ken. Mag ik dan zeggen dat wat de Bijbel zegt, is wat normaal hoort te zijn, en dat wat niet met de Bijbel overeenkomt, beneden die norm ligt?'

19

Verschillen verdelen niet, liefdeloosheid wel

Dat is mijn uitgangspunt. Het is niet: 'Kijk eens naar mij, ik ben de normale christen.' Dat ben ik niet. In zoveel opzichten voldoe ik niet aan wat een christen volgens de Bijbel zou moeten zijn. De grootste klacht die ik van niet-charismatische christenen over charismatische christenen hoor, is dat de charismatische opvatting dat de doop in de Geest losstaat van de bekering, twee klassen binnen de gemeente schept: degenen

die het hebben en degenen die het niet hebben. De klacht luidt: ‘Dat schept twee klassen, degenen die het hebben en degenen die het niet hebben, en dat kan beslist niet van God zijn. Dat veroorzaakt verdeeldheid in de gemeente.’

Nee, wat verdeeldheid in de gemeente veroorzaakt, is niet dat iedereen hetzelfde heeft. Wat verdeeldheid in de gemeente veroorzaakt, is gebrek aan liefde. Liefde is waaruit eenheid bestaat, en gebrek aan liefde is waardoor eenheid wordt vernietigd. Feit is dat de gemeente vol zit met mensen die iets hebben en mensen die het niet hebben. Heb jij de gave van profetie? Ik niet. Dan ben jij blijkbaar iemand die het heeft en ben ik iemand die het niet heeft. Had Paulus de gave van het apostelschap? Ik niet. Dan maakte dat hem in dat opzicht blijkbaar iemand die het had en mij iemand die het niet heeft. Er zijn dingen die ik niet heb.

Heb jij volledige overwinning over... Ik zal niet de terreinen van het leven noemen waarop ik geen volledige overwinning heb. Maar sommigen van jullie hebben wel volledige overwinning op terreinen waarop ik die niet heb. Ik heb volledige overwinning op terreinen zoals drinken. Het interesseert me helemaal niets. Ik ben zelfs nooit in de verleiding gekomen om te drinken. Sommige christenen die net zoveel van God houden als ik, hebben op dat terrein geen volledige overwinning. Wat ik zeg, is dat het werk van God niet in alle mensen hetzelfde is. En het zou voor ons niet bedreigend moeten zijn om toe te geven dat sommigen het ene hebben en anderen het andere.

Ik zou willen zeggen dat normatief christendom een leven is van volledige toewijding aan God, voortdurend gebed, kracht, ononderbroken relaties van liefde en eenheid in het lichaam van Christus. Afgaande op de normen van de Schrift zou ik zeggen dat we allemaal tekortschieten. Ik heb nog nooit een gemeente gevonden die aan de maatstaf van het Nieuwe Testament voldoet. Ik heb enkele mensen ontmoet die behoorlijk dichtbij zijn gekomen, dat moet ik zeggen, maar laten we eenvoudig eens naar een gemeente kijken. Ik heb nog nooit een gemeente gezien die naar mijn idee voldoet aan wat het Nieuwe Testament zegt. Wij zijn beslist geen uitzondering. Wij zijn geen gemeente, maar onze school is beslist niet normatief. Ik heb nog nooit iets gezien dat voldoet aan wat het Nieuwe Testament zegt.

Maar daarmee wordt dat niet allemaal veroordeeld. Daarmee zeg je eenvoudig dat dit ons doel bepaalt. Dit bepaalt de uitdaging. Dit bepaalt de richting die we op moeten. De norm ligt daar, en wij zitten hier, daar ver onder.

20

Willen ontvangen wat je nog mist

Toen ik baptist was en niet charismatisch was, zei iemand tegen me: 'Er bestaat zoiets als de doop met de Heilige Geest, en die heb jij niet.' Ik zei niet: 'Hoe durf je te zeggen dat ik iemand ben die het niet heeft en jij iemand bent die het wel heeft! Je beweert dat je beter bent dan ik!' Ik dacht: 'Het lijkt erop dat wat ze zeggen in overeenstemming is met de Schrift. Dan ben ik blijkbaar iemand die het niet heeft. Ik denk dat ik er maar beter voor kan zorgen dat ik iemand word die het wel heeft. Als de Bijbel zegt dat het normaal en goed is, dan wil ik dat.'

Ik schoot niet in de verdediging door te zeggen: 'Ik vind het prima om iemand te zijn die het niet heeft, en vertel me niet dat het niet goed met me zit als ik het niet heb.' Alsof wat ik ben de norm is en niemand me daarop zou mogen aanspreken. Feit is dat we allemaal de Schrift zouden moeten kunnen lezen en zeggen: 'Dat is een terrein waarop ik tekortschiet. Daar wil ik verder komen. Daar is een terrein waarop ik niet op Jezus of Paulus lijk. Dat is een terrein waarop ik wil veranderen.'

Als iemand zegt: 'Er bestaat iets waar ik nog nooit van gehoord heb, dat de Bijbel de doop in de Geest noemt. Dat wil ik. Dat heb ik nodig. Dat heb ik niet', waarom zou dat dan zo beledigend of confronterend moeten zijn? Waarom zou dat niet eenvoudig betekenen: 'Er is nog iets dat ik van God kan ontvangen. Er is nog een zegen van God voor mij beschikbaar, voor mijn arsenaal in het voeren van deze oorlog tegen het vlees, de duivel en de wereld'? Ik weet niet waarom mensen zich opwinden over de gedachte dat sommige christenen iets hebben wat andere christenen niet hebben, als dat in de Bijbel wordt onderwezen.

De vraag is: wordt dat in de Bijbel onderwezen? We hebben het bij andere gelegenheden gehad over Schriftplaatsen die erop wijzen dat de doop in de Geest inderdaad iets is wat sommige mensen op het moment van hun bekering niet hebben.

Sommige mensen ontvangen die wanneer ze tot bekering komen; sommige mensen ontvangen die later. En dat blijkt duidelijk uit het boek Handelingen. Dat is volgens mij de beste plek waar we dat kunnen vinden, maar naar mijn idee zien we dat ook in de ervaringen van mensen in onze tijd.

21

Waterdoop en Geestesdoop als normale praktijk

Maar hoe zit het met dit vers? Ik zou je willen voorhouden dat er waarschijnlijk niet één christen in Korinthe was die niet in water of niet in de Heilige Geest gedoopt was. Ze waren tenslotte onder de bediening van Paulus tot bekering gekomen. En ik kan me nauwelijks voorstellen dat hij zoiets zou laten verwaarlozen, terwijl het in zijn ogen zo belangrijk was, zozeer de norm. Iemand in water en in de Heilige Geest dopen leek bijna een vast onderdeel te zijn van het tot behoud brengen van die persoon.

En zo kon Petrus erover spreken alsof iedere christen in water gedoopt is. Maar laat me je iets vertellen: niet iedere christen is dat. Nu was waarschijnlijk in de gemeenten waaraan hij schreef iedere christen dat wel. Hij kon hen aanspreken alsof ze allemaal die gemeenschappelijke ervaring hadden dat ze in water gedoopt waren, en dat hield verband met hun behoud. Het hield verband met hun bekeringservaring. Hij kon erover spreken dat de waterdoop ons behoudt. Ik bedoel, niet op zichzelf, maar als onderdeel van het hele proces van tot behoud komen, waar voor hen de waterdoop bij hoorde.

Maar sindsdien zijn heel wat mensen tot behoud gekomen die niet wisten dat ze zich moesten laten dopen, of die er gewoon laks in waren, of wat dan ook, en het werd hun niet opgelegd of onderwezen. Je vindt tegenwoordig wel degelijk christenen die niet in water gedoopt zijn. Dat verandert niets aan het feit dat de Bijbel over de waterdoop spreekt als de norm. In dat opzicht zijn er mensen die iets wel hebben en mensen die het niet hebben, nietwaar? Ken je geen christenen die om de een of andere reden niet in water gedoopt zijn? Betekent dat niet dat ze op dat specifieke gebied iets missen?

En toch ken ik geen baptisten — en ik neem baptisten als voorbeeld omdat ik er zelf een was — die er bezwaar tegen zouden hebben dat we dat onderscheid maken. Als ik als baptist iemand ontmoette die tot bekering gekomen was en niet in water gedoopt was, zou ik hebben gezegd: ‘O, nou, je moet je in water laten dopen.’ Stel nu dat die ongedoopte christen zei: ‘Wat? Je deelt mij in bij de mensen die iets missen, omdat jij wel in water gedoopt bent en ik niet?’ Dan zou ik zeggen: ‘Ja, dat klopt. Dat doe ik. Je moet je in water laten dopen. Ik veroordeel je niet. Ik zeg alleen dat dit iets is wat je blijkbaar niet hebt geweten of hebt verwaarloosd. Dit is iets wat de Bijbel onderwijst.’

Waarom zou diezelfde baptist dan boos worden als iemand zei: ‘Weet je wat? Ik weet dat je in water gedoopt bent, maar er is ook een doop in de Geest?’ ‘Wat? Nee, vertel me niet dat ik beneden de norm zit.’

22

Elkaar liefhebben ondanks verschillen

Ik heb het niet op de baptisten gemunt. Ik heb het gewoon over wie ik zelf was. Maar waar het om gaat, is dat dit hele bezwaar inhoudt dat sommige christenen het hebben en andere christenen niet, of dat je door dat te zeggen op de een of andere manier het lichaam van Christus in twee klassen verdeelt. Maar het is nu eenmaal zo dat waarheid altijd verdeeldheid brengt. De vraag is: hebben we mensen lief?

Ik heb christenen lief die niet in water gedoopt zijn. Ik heb christenen lief die niet in de Geest gedoopt zijn. Ik heb christenen lief die zelfs op heel veel punten niet dezelfde leer aanhangen als ik. Ik scheid me niet van hen af. Ik heb geen enkel verlangen om me van hen af te scheiden. Het is de houding van mensen die verdeeldheid brengt. Het probleem is niet dat we niet allemaal hetzelfde zijn.

Een van de punten die Paulus later in 1 Korinthe 12 daadwerkelijk naar voren brengt, is dat dit nu juist de kern is: we zijn leden van het lichaam, maar we zijn verschillend. We zijn niet allemaal hetzelfde. Het oog kan niet tegen de hand zeggen:

‘Ik heb je niet nodig’, alleen maar omdat we verschillend zijn: ik ben een oog en jij bent een hand. We zijn zo verschillend. We hebben niets gemeen. Maar dat hebben we wel. We maken deel uit van hetzelfde lichaam. Verschillen zijn niet wat mensen verdeelt.

Het is gebrek aan liefde dat mensen verdeelt.

Wat betreft wat Paulus in 1 Korinthe 12:13 zegt:

Ook wij allen immers zijn door één Geest tot één lichaam gedoopt, hetzij dat wij Joden zijn, hetzij Grieken, hetzij slaven, hetzij vrijen; en wij allen zijn van één Geest doordrenkt.

1 KORINTHE 12:13

Hij spreekt hier tot een concrete groep mensen voor wie dit volkomen waar is. Daaruit volgt niet noodzakelijkerwijs dat er nooit een tijd zou komen waarin er christenen waren die niet in de Geest gedoopt waren. Maar dat viel hier buiten wat hij in beschouwing nam.

Hij spreekt niet tot christenen uit de twintigste eeuw. Hij spreekt tot de Korintheërs uit zijn eigen tijd, de mensen die hij kende. Hij had hen zelf persoonlijk tot bekering gebracht. De vraag of er ooit een situatie zou kunnen bestaan die anders was dan die van hen, zou op andere gronden beantwoord moeten worden, niet op grond van dit vers.

23

Verschillende betekenissen van dopen

Ik zou ook hierop willen wijzen: misschien spreekt hij niet over hetzelfde als wat Jezus en Johannes de doop met de Heilige Geest noemden. Dat is wel geopperd, en daarover valt te discussiëren. Toch staat hier strikt genomen de uitdrukking:

‘Gedoopt in één Geest.’ In één Geest zijn we in het lichaam gedoopt. Dat is moeilijk vast te stellen, omdat de term maar weinig voorkomt en Paulus in veel gevallen zijn eigen woordgebruik lijkt te hebben, dat niet door andere schrijvers van het Nieuwe Testament wordt gebruikt.

Misschien spreekt hij bij deze ene gelegenheid over gedoopt worden in de Geest in een iets andere betekenis dan waarin Johannes de Doper of Jezus die term gebruikten. We weten niet of het een vaste vakterm was. Misschien kwamen bepaalde woorden gewoon zo bij elkaar wanneer ze verschillende punten onder woorden brachten. We kunnen het niet honderd procent zeker weten, maar ik zou dit willen zeggen: de uitdrukking die Johannes de Doper en Jezus gebruikten, was ‘gedoopt met de Heilige Geest’. En dat stond tegenover gedoopt worden met water. Johannes doopte met water. Jezus zei in Handelingen 1:5:

Jullie zullen met de Heilige Geest gedoopt worden.

Natuurlijk is gedoopt worden met water hetzelfde als gedoopt worden in water. En je zou kunnen betogen dat gedoopt worden met de Heilige Geest hetzelfde is als gedoopt worden in de Heilige Geest. Dat zou kunnen. Daar valt iets voor te zeggen. Maar het zou ook anders kunnen zijn.

Het is mogelijk dat Paulus een ander punt maakt over een ander verschijnsel. Dat wil zeggen: misschien beschrijft hij in 1 Korinthe 12:13 niet wat Johannes en Jezus de doop met de Heilige Geest noemen, aangezien hij niet precies die bewoording gebruikt. Wat hij zegt, is immers dat we in het lichaam van Christus gedoopt zijn. Het woord ‘gedoopt’ betekent ondergedompeld. En zoals we weten, wordt dat woord in het Nieuwe Testament op verschillende manieren gebruikt, naast de letterlijke onderdompeling in water.

De eerste betekenis waarin ‘gedoopt’ in het Nieuwe Testament wordt gebruikt, is dat Johannes mensen in water onderdompelt, en dat Jezus later mensen in water onderdompelt. Maar we hebben ook Jezus Die zegt dat Johannes en Jakobus ondergedompeld of gedoopt moeten worden met de doop die Jezus zal ondergaan. Dat is een verwijzing naar Zijn lijden en dood. Weet je nog dat ze zeiden:

En zij zeiden tegen Hem: Geef ons dat wij mogen zitten, de één aan Uw rechter- en de ander aan Uw linker hand, in Uw heerlijkheid.

MARKUS 10:37

Hij zei:

Maar Jezus zei tegen hen: U weet niet wat u vraagt. Kunt u de drinkbeker drinken die Ik drink, en met de doop gedoopt worden waarmee Ik gedoopt word?

MARKUS 10:38

Hij heeft het over Zijn lijden. Het is duidelijk dat Hij het woord ‘gedoopt’ figuurlijk gebruikt. Hij heeft het niet over ondergedompeld worden in water of in iets anders. Ondergedompeld in lijden, daar komt het eigenlijk op neer.

Gedoopt worden met de Heilige Geest, tegenover gedoopt worden met water, lijkt te betekenen dat je wordt ondergedompeld in de Heilige Geest Zelf. Overweldigd door de Geest: in plaats van door een golf water word je overweldigd door een golf van de Geest van God. Dat lijkt het begrip te zijn dat Johannes de Doper en Jezus gebruikten, omdat Hij het vergelijkt met onderdompeling in water. Johannes doopt mensen in water, of dompelt hen daarin onder. Jullie moeten worden ondergedompeld in de Heilige Geest. Dus waarin je in dat geval gedoopt wordt, is de Heilige Geest Zelf. Zoals mensen in water gedoopt worden, worden ze in de Heilige Geest gedoopt.

24

Door de Geest in het lichaam opgenomen

Terwijl de bewoording van Paulus hier erop wijst dat hij het heeft over gedoopt worden in het lichaam van Christus, en niet in de Heilige Geest. Waarin we ondergedompeld worden, is de gemeente. We worden ondergedompeld in de gemeenschap van de heiligen, het lichaam van Christus. We zijn erin geplant, erin ondergedompeld, als het ware, en het is de Heilige Geest Die dat met ons heeft gedaan. De Heilige Geest heeft ons in het lichaam van Christus geplant of ondergedompeld. Je zou dus kunnen betogen dat dit een heel ander begrip is dan waar Johannes en Jezus het over hadden toen ze die andere uitdrukking gebruikten: ‘gedoopt met de Heilige Geest’.

De reden dat het verwarrend is, is dat wij die charismatisch zijn de uitdrukkingen ‘gedoopt met de Heilige Geest’ en ‘gedoopt in de Heilige Geest’ door elkaar gebruiken. Ik weet niet of jullie allemaal charismatisch zijn, maar ik ben het wel. Wat dit betreft kan ik namens de meeste charismatische gelovigen spreken. En dat kan enige verwarring veroorzaken, omdat het niet helemaal zeker is dat dit in de Bijbel ook zo is. Paulus gebruikt de uitdrukking ‘gedoopt in de Heilige Geest’, en die uitdrukking betekent misschien niet hetzelfde, omdat de doop in werkelijkheid in het lichaam van Christus heeft plaatsgevonden.

Als je het zo bekijkt, als dat inderdaad het geval is, dan zegt vers 13 van 1 Korinthe 12 dus niets over dit tweede verschijnsel dat de doop in de Heilige Geest wordt genoemd en waar wij gewoonlijk over spreken. Wat betreft het opnemen van ons in het lichaam van Christus zou hij eenvoudig zeggen dat het, toen we in het lichaam van Christus kwamen, het werk van de Heilige Geest was. En iedereen, baptist of pinkstergelovige, is het daarmee eens. Toen we tot behoud kwamen, was het de Heilige Geest Die ons wedergeboren deed worden en ons een plaats gaf in het lichaam van Christus. En dat is een heel andere kwestie dan gedoopt worden in de Heilige Geest in de betekenis van de Heilige Geest Die over je komt, kracht ontvangen en die andere dingen die we daarmee in verband brengen.

Ik hoop dat ik je niet in verwarring heb gebracht met alle richtingen die deze bespreking is opgegaan. Maar al deze dingen zijn volgens mij overwegingen om rekening mee te houden. En geen daarvan maakt het noodzakelijk dat Paulus hier betoogt dat de doop in de Geest geen afzonderlijke ervaring naast de bekering is. Hij zou het kunnen hebben over wat wij vaak met die term bedoelen. Maar hij zou ook eenvoudig kunnen zeggen dat de Korintheïers, toen ze tot behoud kwamen, in de Geest gedoopt werden in het lichaam van Christus. Ze werden gedoopt in de Geest. Maar dat betekent niet dat het niet door andere christenen in andere tijden veronachtzaamd kan zijn en dat dit rechtgezet moet worden. En zoals ik al zei, het is mogelijk dat hij het niet eens heeft over de doop met de Heilige Geest zoals wij die term gebruiken, omdat hij niet precies dezelfde terminologie gebruikt.

25

Verschillende gaven dienen hetzelfde lichaam

Laten we verdergaan naar vers 14:

Want ook het lichaam bestaat niet uit één lid, maar uit vele.

1 KORINTHE 12:14

Hij heeft het duidelijk nog steeds over het menselijk lichaam, gezien de voorbeelden die hij geeft. Maar hij heeft al gezegd dat Christus zo is, dat het lichaam van Christus zo is. Hij wil dus dat we dit over de hele linie toepassen. Als hij iets over het lichaam zegt, bedoelt hij dat dit geldt voor het lichaam van Christus, de gemeente.

Als de voet zou zeggen: Omdat ik geen hand ben, ben ik niet van het lichaam, is hij daarom dan niet van het lichaam?

1 KORINTHE 12:15

En als het oor zou zeggen: 'Omdat ik geen oog ben, hoor ik niet bij het lichaam', hoort het er daarom dan niet bij? Als het hele lichaam een oog was, waar zou dan het gehoor zijn? En als het helemaal gehoor was, waar zou dan de reuk zijn? Maar God heeft elk van de leden in het lichaam een plaats gegeven zoals Hij wilde. Als ze allemaal één lid waren, waar zou dan het lichaam zijn? Nu zijn er echter veel leden, maar één lichaam. Het oog kan niet tegen de hand zeggen: 'Ik heb je niet nodig', en het hoofd evenmin tegen de voeten: 'Ik heb jullie niet nodig.'

1 KORINTHE 12:16-21

Laat ik verduidelijken wat Paulus zegt in de twee gedeelten waarin hij handen en voeten, ogen en een neus als voorbeelden gebruikt. Dit maakt natuurlijk deel uit van zijn bespreking van de gaven van de Geest. De verschillende functies van het lichaam, de functie van het oog, de functie van de hand en de functie van de voet, zijn dus

allemaal heel verschillende soorten functies. In zijn vergelijking komen ze overeen met de verschillende soorten gaven die mensen hebben. Elke gave rust je toe om een bijdrage te leveren aan het welzijn van het hele lichaam van Christus. Of je nu profeteert, wonderen doet, in tongen spreekt, tongen uitlegt, onderwijs geeft, een woord van wijsheid of kennis doorgeeft, of wat je ook doet, je hebt een bijdrage te leveren aan het welzijn van het hele lichaam. Net zoals een hand, een oog of een voet dat doet. Ze leveren allemaal heel verschillende bijdragen, maar wie zou er ook maar één van willen missen?

26

Elk lichaamsdeel heeft een eigen functie

Het is heel duidelijk dat de hand en het oog, de voet en het oog, zo van elkaar verschillen dat we geen enkele reden zouden hebben om te geloven dat ze op welke manier dan ook bij elkaar horen, als we nog nooit een compleet lichaam hadden gezien. Als we helemaal niet wisten hoe een compleet lichaam in elkaar zat en alleen een oog en een hand zagen, los van een lichaam. We zouden denken dat het totaal verschillende organismen waren. In werkelijkheid zijn het geen verschillende organismen, het zijn verschillende organen. Maar die verschillende organen verschillen zo sterk in de functies die ze vervullen.

Het oog kan zien. Een hand kan niet zien. Een oog is iets heel gespecialiseerd, ontworpen en toegerust om het lichaam te laten zien. De hand heeft dat vermogen helemaal niet. Toch is de hand een van de dingen die technisch het meest indrukwekkend in elkaar zitten. We hebben ongetwijfeld allemaal op televisie of in het echt mechanische handen gezien. Zelfs mechanische handen die mensen hebben gekregen die een echte hand zijn kwijtgeraakt. Of er werkt bij het omgaan met zeer instabiele nucleaire materialen of iets dergelijks een technicus achter een raam, met aan de andere kant een mechanische hand, waarmee hij dingen probeert te hanteren. Dat lukt, maar het is niet zoals deze hand. Met alle technologie en de miljoenen dollars die erin gestoken kunnen worden, kan zo'n hand niets voelen.

Ik verbaas me erover hoe vanzelfsprekend we de ongelooflijke technologie vinden die zelfs in elk afzonderlijk deel van ons lichaam zit. Het oog, zoiets is met technologie nog nooit nagemaakt. De hand, ik kan mijn hand in mijn zak steken, waar ik wat muntjes heb, en op de tast vaststellen of dit een muntje van tien cent of van één cent is. Ik heb hier ongelooflijk gevoelige instrumenten, en ik denk niet dat ze iets hebben gemaakt wat ook maar zoiets kan.

De hand is ongelooflijk begaafd om geweldige dingen te doen, waarschijnlijk net zo begaafd als het oog. Maar hij kan niets van wat het oog kan. En het oog kan niets van wat de hand kan. Het oog kan geen dingen oppakken, gereedschap gebruiken, aan knoppen draaien of iets dergelijks doen. Ze lijken niet op elkaar. Ze leveren totaal verschillende bijdragen aan het welzijn van het hele lichaam. Maar het lichaam zou armer zijn, ongelooflijk veel armer, als het handen of ogen miste. En zo is het ook met het lichaam van Christus.

Binnen het lichaam van Christus luister ik soms naar christelijke predikers op de radio. Sommigen hebben een stijl die me aanspreekt, en anderen hebben een stijl die me niet zo aanspreekt. Er zijn veel verschillende manieren van preken. Maar lang geleden ben ik op een punt gekomen waarop ik niet meer zo kritisch was. Ik ben het oneens met veel van wat ik hoor, maar ik kan waarderen dat ze mensen bereiken. Ze hebben een bediening voor bepaalde mensen. Er zijn mensen die tot behoud komen, en er zijn mensen die door die bediening versterkt worden en op weg worden geholpen.

Ik ben het misschien sterk oneens met sommige dingen die ze zeggen, maar ik heb die verscheidenheid leren waarderen. Want ik ben niet het soort leraar naar wie iedereen graag kan luisteren, of naar wie iedereen het zelfs maar kan verdragen te luisteren. Maar de mensen die iets aan mijn bediening hebben, zouden niets hebben aan de bediening van sommige anderen. Het kunnen heel verschillende soorten gaven zijn.

Het zou bepaald onchristelijk zijn om precies te doen wat het lichaam van Christus vaak heeft gedaan, namelijk uit elkaar gaan en zeggen: 'Ik houd meer van deze stijl dan van die stijl.' En dan hier een hele gemeente beginnen waar we allemaal van deze stijl houden, terwijl iemand anders van een andere stijl houdt. 'We gaan uit elkaar. We horen niet bij hen; we zijn niet van hen.'

En het oog kan niet zeggen tegen de hand: Ik heb je niet nodig, of vervolgens het hoofd tegen de voeten: Ik heb jullie niet nodig.

1 KORINTHE 12:21

Ik heb je niet nodig.

27

Eenheid vereist geen eenvormigheid

Paulus zegt twee dingen over het lichaam van Christus door deze vergelijkingen met de delen van een lichaam te maken. Het eerste staat in vers 15. Hij stelt retorische vragen waarop het antwoord duidelijk nee is. Hij zegt in vers 15 en 16:

Als de voet zou zeggen: omdat ik geen hand ben, hoor ik niet bij het lichaam, hoort hij er dan ook echt niet bij? En als het oor zou zeggen: omdat ik geen oog ben, hoor ik niet bij het lichaam, hoort het er dan ook echt niet bij?

De vraag is dus wat er gebeurt als de voet, die heel anders is dan een hand, of het oor, dat heel anders is dan een oog, zou zeggen: 'Op grond van deze enorme verschillen tussen mij en het oog, of tussen mij en de voet, stel ik dat we geen deel uitmaken van hetzelfde lichaam. We lopen te veel uiteen. We zijn te verschillend. We moeten uit elkaar gaan. We kunnen gewoon niet met elkaar overweg. We maken geen deel uit van hetzelfde lichaam.' De gedachte is dat deze verscheidenheid die we tussen onszelf zien noodzakelijkerwijs tot verdeeldheid moet leiden.

Paulus ontkent dat dit zo is. Hij zegt dat we zo'n conclusie nooit zouden trekken over de delen van een lichaam. Als de hand zou zeggen: 'Ik ben zo anders dan de voet. We hebben eigenlijk heel weinig gemeen. We hebben allebei vijf vingers of tenen. Ik denk

dat we daardoor op elkaar lijken, meer dan bijvoorbeeld ik en de blindedarm of zoiets. Maar we hebben nog steeds heel verschillende toepassingen en functies. Daarom maak ik geen deel uit van hetzelfde lichaam als de voet. Ik maak deel uit van een ander lichaam.’ Is dat dan zo, alleen maar omdat ze dat zeggen? Paulus zegt nee, natuurlijk is dat niet zo.

Wat hij hier zegt, is dat verscheidenheid niet noodzakelijk tot verdeeldheid leidt. Dit is een heel belangrijk punt: verscheidenheid leidt niet noodzakelijk tot verdeeldheid. De keerzijde daarvan, die op dezelfde manier ook wordt onderwezen, is dat eenheid niet hetzelfde is als eenvormigheid. Er bestaat eenheid tussen alle leden van het lichaam. Ze zijn allemaal één, maar ze zijn niet eenvormig in de zin dat ze allemaal hetzelfde zijn. Er is verscheidenheid. Eenheid betekent geen eenvormigheid.

Dit is zo belangrijk, omdat veel mensen klagen. Ze zeggen: ‘Er is zoveel verdeeldheid in het lichaam van Christus. We moeten eenheid hebben, en eenheid betekent dat iedereen de dingen op mijn manier gaat doen. Want iedereen moet eenvormig zijn als we hier eenheid willen hebben. Iedereen moet op dezelfde manier denken. Iedereen moet hetzelfde doen. Iedereen moet in dezelfde stijl aanbidden. Iedereen moet van dezelfde liederen houden.’

Ik zie niet in waarom dat zo zou moeten zijn. Dat is een vleselijke opvatting van eenheid die zegt: ‘We kunnen alleen werkelijk eenheid hebben als we genoeg op elkaar lijken om elkaar te waarderen. Als ik de bijdrage die jij levert niet echt waardeer, kunnen we niet één zijn.’ Dat is nu juist wat volgens Paulus niet het geval is. Het oog kan dat niet over het oor zeggen, of de hand over de voet. Ze verschillen heel sterk van elkaar. Er is veel verscheidenheid, maar hun verscheidenheid doet hun eenheid niet teniet. Ze zijn één in één lichaam. Eenheid vereist geen eenvormigheid.

28

De leden hebben elkaar nodig

Het andere wat hij met dit soort voorbeelden zegt, staat in vers 21:

Het oog kan niet tegen de hand zeggen: ik heb je niet nodig, en het hoofd kan ook niet tegen de voeten zeggen: ik heb jullie niet nodig.

Dit benadrukt de onderlinge afhankelijkheid, het feit dat we elkaar nodig hebben.

Het oog is een heel waardevol deel van het lichaam, maar het is niet waardevol genoeg om te zeggen: 'Ik heb geen andere delen nodig. Ik ben anders dan de hand, maar dat kan me niet schelen. Ik begin gewoon mijn eigen ooggemeenschapje. Ik begin een gemeenschap van ogen, want wij zijn de gemeente met visie. Wij hebben een visie en niemand anders heeft die.'

Dan zegt de hand: 'Zoals je wilt. Wij beginnen een gemeente van handen. Wij zijn de werkers. Wij zullen al het werk voor het lichaam van Christus doen. Wij houden ons bezig met goede werken. Wij houden ons bezig met het voeden van de armen, het huisvesten van daklozen, enzovoort. Wij zijn de handen, en wij horen niet bij jullie, want jullie zijn mensen met visie en wij zijn hier de doeners.'

De grondhouding is: 'We hebben niet nodig wat jullie zijn of wat jullie doen. We redden ons prima alleen. We hebben een heel mooie kleine bediening. We hebben het duidelijk afgebakend en we weten wat we doen, en we denken dat dit het belangrijkste is. Het is zelfs zo belangrijk dat we verder niets nodig hebben.'

Nee, dat kun je niet doen.

God heeft het lichaam van Christus niet zo samengesteld dat één persoon alle gaven heeft en daarom geen anderen nodig heeft. Hij heeft dit juist gedaan opdat we tot eenheid gedwongen zouden worden.

Ik zou geen moment willen suggereren dat wat wij op deze school doen, alles is wat er in het lichaam van Christus moet gebeuren. Verre van dat. Wij geven bijvoorbeeld niet veel financiële steun aan de zending. Niet omdat we dat niet zouden willen, maar omdat we gewoon niet veel hebben om te geven. Maar er zijn groepen die wel veel geld hebben, en die geven ook veel. Als wij het enige deel van het lichaam waren, zou de zending daaronder lijden. Sommige mensen van hier gaan het zendingsveld in, en ongetwijfeld zullen sommigen van jullie in de rest van je leven zendelingen ondersteunen.

Maar waar het om gaat, is dat sommigen op financieel gebied een veel grotere gave van geven hebben dan wij, eenvoudigweg omdat ze meer geld hebben. Ik vind dat we met ons onderwijs een goede dienst verlenen, maar we hebben hier geen zalving voor wonderen. We hebben wonderen gezien. God heeft gebeden bij gelegenheid op wonderbaarlijke manieren verhoord, maar het is niet het meest voorkomende verschijnsel in deze bediening. Ik ken geen profeten in ons midden. Ik ben geen profeet. Ik weet niet of we er onder onze medewerkers hebben. Sterker nog, ik vermoed van niet. Ik heb andere profeten nodig in mijn leven. Die zijn niet allemaal hier.

Ik heb geen bijzondere zalving voor bevrijdingsbediening. Ik heb een paar demonen uitgedreven, maar ik ben er niet geweldig in, dat is zeker. Ik denk niet dat het echt een gave is die ik heb. Persoonlijk denk ik dat als er iemand was die onder de invloed van demonen stond, ik in de stad zou rondkijken of er iemand is die die zalving heeft. Want ik doe niet alsof wij het hele lichaam van Christus zijn.

29

Gemeenten hebben elkaar nodig

Wat mij verbaast, is hoeveel gemeenten bereid zijn dat wel te doen. Officieel doen ze dat niet, want ze weten wel beter. Ze weten dat als ze de baptistengemeente zijn, of de presbyteriaanse gemeente, of de doopsgezinde gemeente, of de pinkstergemeente, of wat dan ook, ze niet het hele lichaam van Christus zijn. Dat te weten is rechtzinnig. Het is rechtzinnig om te weten dat alle christenen deel uitmaken van het lichaam van Christus. Hun leer is te goed om te denken dat zij het hele lichaam van Christus zijn. Ze leven alleen alsof zij het enige deel van het lichaam van Christus in de stad zijn. Het hoort niet bij hun theologie om te zeggen dat ze dat zijn, maar zo leven ze gewoon. Ze hebben geen van die andere groepen nodig.

Soms komen voorgangers van verschillende gemeenten eens per maand bij elkaar om over dingen te praten. We noemen dat voorgangersverenigingen. Ik maakte deel uit van zo'n vereniging in Bandon. Ik ben ook bij die hier in de stad geweest. Voorgangers komen bij elkaar om hun eenheid te tonen, maar meestal is dit meer een symbolisch

vertoon dan iets werkelijks. Ik weet dat omdat ik bij veel van die bijeenkomsten ben geweest. Ze komen bij elkaar en proberen iets te vinden wat ze gemeen hebben, een gemeenschappelijke belangstelling om over te praten.

‘Nou, wat gaan jullie doen met de rondtrekkende mensen hier in de stad? Komen ze bij jou aan de deur om geld te vragen?’

‘Ja, bij mij komen ze ook.’

‘Nou, laten we de handen ineenslaan en een fonds beginnen. Iedere rondtrekkende die bij wie dan ook aanklopt, stuur je naar die voorganger. Hij beheert de kas, en hij belt ons, en dan zorgen we ervoor.’

Ze vinden wel een gezamenlijke manier om samen te werken. Het is symbolisch, en het is tot op zekere hoogte bemoedigend. Het gebeurt eens per maand. Maar in hun dagelijkse bezigheden is er eigenlijk geen echte wisselwerking met mensen buiten hun eigen groep. Ze doen alsof hun eigen groep alle gaven heeft en er geen echte behoefte is aan andere groepen.

Eerlijk gezegd heb ik nergens een gemeente opgemerkt die alle gaven heeft. Ik ken er veel die doen alsof dat zo is, maar ik ben in veel gemeenten geweest, en volgens mij hebben ze allemaal iets moois bij te dragen. Er is in deze stad geen gemeente waar ik ben geweest die niet iets positiefs bij te dragen heeft. Maar er is er in deze stad niet één die ik ooit heb gezien, of in welke stad dan ook, die alles heeft. Er is er niet één die kan zonder de bijdrage van andere groepen met hun eigen sterke kanten.

Volgens mij is dat een deel van wat Paulus zegt. Dat is in wezen wat Paulus in vers 21 zegt:

En het oog kan niet zeggen tegen de hand: Ik heb je niet nodig, of vervolgens het hoofd tegen de voeten: Ik heb jullie niet nodig.

1 KORINTHE 12:21

Je hebt de andere delen, die anders zijn dan jij, wel nodig. Elk deel levert zijn eigen unieke bijdrage. Wanneer ze allemaal hun onderlinge afhankelijkheid zien, functioneren ze zoals het hoort.

30

Zelfstandig wandelen en afhankelijk dienen

Ik ben er weleens van beschuldigd onafhankelijk te zijn. Niet erg vaak, want mensen die mij kennen, zouden dat niet kunnen zeggen. Wat ze daarmee bedoelen, is dat ik op organisatorisch gebied niet de behoefte voel om onder de verantwoordelijkheid van een gemeente te vallen. Ik geloof dat parakerkelijke initiatieven bestaansrecht hebben. Volgens mij is het prima als er een bediening ontstaat waar geen plaatselijke gemeente toezicht op houdt. Niet iedereen is daar blij mee, en sommige mensen vinden dat te onafhankelijk.

Ik maakte ooit deel uit van een gemeente die mij ervan beschuldigde een onafhankelijke geest te hebben. Ik weet niet zo goed wat er mis is met een onafhankelijke geest. Dat kan volgens mij iets goeds betekenen, of het kan iets slechts betekenen. Stel dat een onafhankelijke geest betekent dat iemand denkt geen andere leden van het lichaam van Christus nodig te hebben. Hij denkt alles in huis te hebben. Volgens hem zou de gemeente beter af zijn als hij de enige leider was, omdat hij alles heeft. Hij denkt van niemand anders iets te kunnen ontvangen. Dan heeft hij aan zichzelf genoeg en is hij zelfvoorzienend. Hij heeft alle gaven. Dat is iets heel slechts. Sterker nog, dat gaat lijnrecht in tegen wat Paulus hier zegt. We hebben elkaar allemaal nodig.

Maar als onafhankelijkheid betekent dat ik met God kan wandelen, ook als ik niet de steun heb van een heleboel mensen die me voortdurend aanmoedigen of toezicht op me houden, dan kan ik een heilig leven leiden, ook als er niet om de paar minuten een raad van mannen over mijn schouder meekijkt. Eerlijk gezegd denk ik dat Paulus zo'n onafhankelijke geest had. Ik denk dat het wenselijk is. Stel dat je drie jaar in eenzame opsluiting terecht kwam, zoals Richard Wurmbrand, en je had niet zo'n onafhankelijke geest? Als je voor je heiligheid, je gehoorzaamheid, je liefde en je geestelijk leven afhankelijk was van een groep waar je formeel bij hoort, en je die nodig hebt om geestelijk te overleven, dan zijn er heel wat situaties waarin je terecht zou kunnen komen waarin je die steun eenvoudig niet hebt. Bijvoorbeeld op een zendingsveld,

waar je pionierswerk doet om iets op het gebied van zending te beginnen, of in de gevangenis. Als je die steun echt nodig hebt, dan heb je een probleem, want je hebt die niet.

Natuurlijk weten we allemaal dat echte zendelingen die eropuit trekken en pionierswerk doen, in die positieve zin inderdaad onafhankelijk zijn. Ze kunnen met God wandelen. Natuurlijk waarderen ze de steun van het lichaam van Christus, maar ook als ze alleen zijn, kunnen ze met God wandelen. Zo was Paulus, en ik denk dat hij in dat opzicht heel gewoon is.

Wat mijzelf betreft, mocht iemand zich dat afvragen: ik ben buitengewoon afhankelijk. Ik kan niets voor mezelf doen. Eerlijk waar, dat doe ik niet. Ik kan onderwijs geven, en dat is alles wat ik kan. Ik kan echt niets anders. Ik kan mijn auto niet repareren. Ik kan mijn broodrooster niet repareren. Ik kan mijn dak niet repareren. Ik kan mijn rekeningen niet betalen, behalve als er mensen te hulp komen die de gave van het geven hebben. Ik ben iemand die volledig op anderen aangewezen is, zoals we op elkaar aangewezen zijn. Daarom zeg ik dat mensen me niet zo vaak verwijten dat ik onafhankelijk ben, want ik ben de meest afhankelijke man die ik ken. Ik zou doodgaan als er geen mensen in het lichaam van Christus waren die andere gaven hebben dan ik.

Maar dit is wat Paulus ons wil laten begrijpen, en dat is precies waar. We hebben het lichaam van Christus wel degelijk nodig. We hebben het lichaam van Christus ten volle nodig. Hopelijk niet om geestelijk te overleven. Hopelijk kunnen we met God wandelen, kunnen we van God horen, kunnen we God gehoorzamen. We kunnen eenzame opsluiting overleven zonder daarin ook maar iets van onze heiliging te verliezen, want daarvoor hebben we geen mensen nodig. Waarvoor we mensen nodig hebben, is de gezamenlijke inspanning, voor ons lichamelijke welzijn en om als lichaam van Christus goed te functioneren en te doen wat God op aarde gedaan wil hebben.

We kunnen niet zeggen: 'Ik heb alles al. De rest van jullie, wie heeft jullie nodig?' We hebben allemaal nodig wat ieder ander te bieden heeft, en gezamenlijk kan het lichaam van Christus het werk gedaan krijgen. Maar het oog kan niet de functie van

het hele lichaam vervullen, de hand kan niet de functie van het hele lichaam vervullen, en zelfs het oog en de hand samen kunnen niet de functie van het hele lichaam vervullen, want je hebt nog andere delen nodig.

31

Zwakke leden verdienen zorg en eer

Paulus begint hier in vers 22 over die andere delen te spreken. Hij zegt:

Ja, meer nog, de leden van het lichaam die de zwakste schijnen te zijn, zijn echter juist noodzakelijk. En aan de leden van het lichaam die wij als minder eervol beschouwen, verlenen wij groter eer en onze oneerbare leden krijgen een grotere eer.

1 KORINTHE 12:22-23

Ik weet niet zeker wat hij in vers 22 bedoelt met de leden van het lichaam die zwakker zijn, de leden die minder eerbaar zijn en de leden die niet toonbaar zijn. Ik weet niet of dit drie verschillende manieren zijn om over dezelfde delen te spreken. Ik denk dat we er geen moeite mee hebben om vast te stellen wat onze niet-toonbare delen zijn. Er zijn delen van ons lichaam die we eenvoudig niet zomaar in het openbaar mogen laten zien. Het zijn onze geslachtsdelen. Hij heeft het erover dat we die delen met grotere zedigheid behandelen.

Of hij dezelfde delen bedoelt wanneer hij spreekt over de delen die minder eerbaar zijn, waaraan we grotere eer bewijzen? Misschien heb je een grote neus en vind je die lelijk, dus zou je die grotere eer bewijzen door plastische chirurgie te ondergaan, toch? Ik weet niet of hij het daarover heeft, of dat hij zegt dat je meer zorg besteedt aan het bedekken van delen waarvoor je je zou schamen als ze zichtbaar waren, uit zedigheid, omdat het geslachtsdelen zijn.

Je besteedt niet zoveel zorg aan het kammen van je haar voordat je naar de les komt. Dat is niet een van je niet-toonbare delen. Maar je zorgt er wel voor dat je je broek aan hebt voordat je naar de les komt. Je besteedt meer zorg aan bepaalde delen en bewijst

ze meer eer, juist omdat ze niet toonbaar zijn.

Er zijn bepaalde delen van het lichaam van Christus — ik heb het over mensen die door hun onvolwassenheid of wat dan ook een beetje beschamend zijn. Maar dat betekent dat je in hun geval meer moeite doet om hen te beschermen en hen er natuurlijk bij te betrekken, enzovoort. Wat Paulus zegt, is dat er werkelijk geen enkel deel van het lichaam is dat geen zorg van de rest van het lichaam nodig heeft en verdient.

Wanneer hij het over de zwakkere delen heeft, zegt hij dat ze noodzakelijk zijn. Ik weet niet zeker wat hij bedoelt. Misschien bedoelt hij gewoon dat bijna iedereen wel een lichaamsdeel heeft dat niet optimaal is. Mensen hebben slechte ogen, zoals ik, of zwakke spieren, zoals ik, of iets anders dat zwak is, zoals ik. Ze zijn gewoon zwak, maar noodzakelijk. Ik ben in elk geval noodzakelijk voor mezelf. Hoe zwak bepaalde delen van mijn lichaam ook zijn, ik ben er nog niet aan toe om er ook maar één van af te staan. En de gedachte hier is dat er delen van het lichaam zijn waaraan we misschien geneigd zijn niet veel belang te hechten. Maar bij je eigen lichaam zou je dat niet doen. De zwakke delen, de oneervolle delen, de geslachtsdelen — die doe je niet weg. Je houdt ze toch, en je doet wat nodig is om in hun bijzondere behoeften te voorzien.

Vers 24:

Onze eerbare leden echter hebben dat niet nodig. Maar God heeft het lichaam zo samengesteld, dat Hij aan het lid dat tekortkomt, groter eer gaf,

1 KORINTHE 12:24

Dat wil zeggen, we hebben geen bijzondere behoefte om speciale aandacht te geven aan delen die toonbaar zijn. We besteden er meer aandacht aan dat we de niet-toonbare delen voldoende bedekt hebben dan dat we dat bij de toonbare delen doen.

Misschien verwijst hij naar wat hij in hoofdstuk 1 zei, waar staat dat:

Maar het dwaze van de wereld heeft God uitverkoren om de wijzen te beschamen, en het zwakke van de wereld heeft God uitverkoren om het sterke te beschamen. En het onaanzienlijke van de wereld en het verachte heeft God uitverkoren, en wat niets is, om wat iets is teniet te doen, opdat geen vlees voor Hem zou roemen.

1 KORINTHE 1:27-29

God lijkt degenen die zwakker en kwetsbaarder zijn en minder aanzien hebben in de ogen van de wereld, eigenlijk te begunstigen en meer genade te schenken.

opdat er geen verdeeldheid in het lichaam zou zijn, maar de leden voor elkaar gelijke zorg zouden dragen.

1 KORINTHE 12:25

Dat betekent geen verdeeldheid. God heeft het lichaam zo samengesteld dat elk deel werkelijk afhankelijk is van alle andere delen, of in elk geval van sommige andere delen. Daardoor kunnen we ons niet losmaken van het lichaam van Christus en zeggen: 'Nou, ik heb de rest blijkbaar niet nodig.' Helaas hebben christenen, vermoedelijk omdat het hun niet geopenbaard is wat Paulus hier zegt, de fout gemaakt te denken dat ze onafhankelijk zijn van de rest. Zo niet als afzonderlijke personen, dan misschien als gemeenten.

32

Samen één lichaam zijn in de stad

Dat roept trouwens, denk ik, de vraag op of een gemeente een volledige afspiegeling in het klein is van het lichaam van Christus. Volgens mij zien sommige mensen hun gemeente zo. Het zou heel fijn zijn om deel uit te maken van een gemeente waarvoor dat gold, denk ik. Ik denk dat de gemeente in Korinthe bijvoorbeeld, en de gemeenten

in de tijd van Paulus, inderdaad afspiegelingen in het klein waren van het hele lichaam. Maar alle christenen in de stad maakten daar deel van uit. Wanneer alle christenen in een stad zich op basis van hun smaak en voorkeuren over gemeenten verdelen, zul je waarschijnlijk niet één van die kleine groepen vinden die alles heeft. Als alle groepen bij elkaar waren, zou je waarschijnlijk een volledige afspiegeling in het klein vinden, met alle gaven die nodig zijn om de bediening in die stad uit te voeren.

Daarom is het belangrijk dat we het lichaam van Christus op plaatselijk niveau als een geheel benaderen. Hoewel we er inderdaad toe geleid kunnen worden vaker met één groep samen te komen dan met alle andere, moeten we de andere groepen in dezelfde stad waarderen en aanvaarden, en van hen afhankelijk zijn. Ook al zijn zij niet de groep waarvan we hoofdzakelijk deel uitmaken. Want we maken deel uit van hetzelfde lichaam, of zij dat nu weten of niet.

Het lijkt me bijvoorbeeld dat het in de tijd van Paulus niet vreemd zou zijn geweest. Stel dat hij in McMinnville woonde en al die verschillende gemeenten daar waren. Ik denk dat als de voorganger van een gemeente overleed, het heel vanzelfsprekend zou zijn dat ze een andere gemeente belden en zeiden: ‘Hé, hebben jullie nog voorgangers over? We hebben hier een voorganger nodig. We hebben iemand nodig die bij ons vanaf de kansel komt onderwijzen.’ Natuurlijk zou dat hier nooit gebeuren, tenminste niet als iets blijvends, lijkt me. Of nog beter: ‘Hé, we hebben een paar arme mensen in onze gemeente. We weten dat jullie een paar rijke mensen in jullie gemeente hebben. Zouden jullie wat geld kunnen sturen?’

Ik betwijfel echt of dat vaak zou gebeuren, met de manier waarop gemeenten tegenwoordig tegen elkaar aankijken. ‘Nou, haal geld uit je eigen gemeente. Klop ervoor aan bij je eigen mensen. Het is jullie probleem.’ Nee, het is het probleem van het lichaam van Christus.

En als één lid lijdt, lijden alle leden mee. Als één lid eer ontvangt, verblijden alle leden zich mee.

1 KORINTHE 12:26

Als iemand in dit kleine gemeentetje daar in die hoek met een financiële crisis te maken heeft, dan zou de grote gemeente hier, die een heleboel geld heeft, moeten zeggen: 'O, kijk nou, het lichaam lijdt daar. We hebben wat geld dat we zullen sturen.'

Het gebeurt niet vaak genoeg, laten we het daar maar op houden. In sommige gevallen wordt er volgens mij wel geprobeerd op die manier samen te werken. Maar er is zeker geen volledig functioneren van het lichaam alsof het werkelijk één lichaam in de stad is. Volgens mij zou dat in de tijd van Paulus wel zo zijn geweest. En toen dat in Korinthe niet zo was, wees hij hen daarvoor terecht, toen ze begonnen te zeggen:

Ik bedoel dit, dat ieder van u zegt: Ik ben van Paulus, ik van Apollos, ik van Kefas, en ik van Christus.

1 KORINTHE 1:12

enzovoort.

Hij zegt in vers 26:

En als één lichaamsdeel lijdt, lijden alle andere lichaamsdelen mee. Als één lichaamsdeel wordt geëerd, zijn alle andere lichaamsdelen daar ook blij om.

Je verheugt je niet alleen wanneer jij eer ontvangt. Je verheugt je wanneer iemand anders eer ontvangt. Tenminste, de liefde zou je daartoe bewegen.

33

Vaste taken en gaven in de samenkomst

Samen bent u namelijk het lichaam van Christus, en ieder afzonderlijk Zijn leden. God nu heeft sommigen in de gemeente een plaats gegeven: ten eerste apostelen, ten tweede profeten, ten derde leraars, vervolgens krachten, daarna genadegaven van genezingen, vormen van hulpverlening, bestuurlijke gaven, allerlei talen.

1 KORINTHE 12:27-28

Hier staat nog een lijst, net als eerder in het hoofdstuk, maar niet precies dezelfde. Hier zijn bestuurlijke taken en hulpverlening aan de lijst toegevoegd. Hulpverlening is waarschijnlijk gewoon praktische, nuttige dingen doen, iets waar sommige mensen heel begaafd in zijn. Bestuurlijke taken hebben waarschijnlijk te maken met leidinggeven, want het Griekse woord komt maar één keer in het hele Nieuwe Testament voor. Kubernesis is het Griekse woord dat hier met 'bestuurlijke taken' is vertaald. Buiten het Nieuwe Testament duidde het in de Griekse taal op de stuurman van een schip, iemand die het schip bestuurd. Hier gebruikt hij het waarschijnlijk als beeld voor degenen die leidinggeven. Oudsten misschien, herders, ik weet het niet, en allerlei tongen.

Nu zegt hij:

Zijn zij soms allen apostelen? Zijn zij soms allen profeten? Zijn zij soms allen leraars? Zijn zij soms allen krachten?

1 KORINTHE 12:29

De gedachte is dat het antwoord nee is. Hetzelfde geldt voor de vragen:

Hebben zij soms allen genadegaven van genezingen? Spreken zij soms allen in talen? Zijn zij soms allen uitleggers?

1 KORINTHE 12:30

Het antwoord is opnieuw nee.

Streef dus naar de beste genadegaven. En ik wijs u een weg die dit alles nog overtreft.

1 KORINTHE 12:31

Natuurlijk heeft hij het over liefde, het onderwerp van het volgende hoofdstuk.

Doen alle mensen deze dingen? Nee, maar blijf ernaar verlangen. Blijf verlangen naar de betere gaven. Wanneer hij zegt:

Spreken zij soms allen in talen?

1 KORINTHE 12:30

roept dat de vraag op: 'Kan elke christen werkelijk een gebedstaal hebben voor zijn persoonlijke omgang met God? Kunnen ze allemaal in tongen spreken?' Veel mensen zeggen: 'Nee.' Maar in dit geval denk ik dat de gedachte is: 'Leveren allen deze bijdrage aan het lichaam van Christus?' Hij heeft het over ambten. Hij heeft het over mensen die regelmatig een bijdrage leveren wanneer de gemeente samenkomt.

Sommigen zijn profeten. Profeteren is één ding; een profeet zijn is iets anders. Een profeet profeteert regelmatig. Een leraar geeft regelmatig onderwijs. Iedereen geeft op de een of andere manier onderwijs, één op één of in kleine groepen. Er is nauwelijks een christen die geen onderwijs geeft. Maar niet allen zijn leraren, mensen bij wie onderwijs geven de voornaamste gave is en de bijdrage die ze altijd leveren.

Zo is het ook met het spreken in tongen. Er zijn veel mensen die in tongen spreken, onder wie ikzelf, die nog nooit in tongen hebben gesproken om daarmee het lichaam van Christus te dienen, samen met een uitleg. Dat heb ik nog nooit gedaan. Ik denk

niet dat ik het ooit zal doen. Het is niet wat ik doe. Niet iedereen doet dat. Maar hij stelt hier niet de vraag naar bijzondere vermogens die je privé gebruikt. Hij heeft het hier over functies wanneer de gemeente samenkomt als het lichaam van Christus.

Het volgende hoofdstuk behandelen we de volgende keer.

Om verder te lezen

Alle bijbelteksten die in deze lezing aan bod komen, in de volgorde waarin ze gebruikt zijn.

- 1 Korinthe 12:1
- 1 Korinthe 8:1
- 1 Korinthe 14:4
- 1 Korinthe 14:12
- Efeze 4:11
- 1 Korinthe 14:2
- 1 Korinthe 14:22
- 1 Korinthe 14:13
- 1 Korinthe 14:5
- 1 Korinthe 14:19
- 1 Korinthe 14:18
- 1 Johannes 4:1
- 1 Korinthe 14:29
- 1 Korinthe 14:27
- 1 Thessalonicenzen 5:20-21
- 1 Korinthe 12:11
- 1 Korinthe 12:31
- 1 Korinthe 14:1
- 1 Korinthe 12:29
- Handelingen 13:2
- Mattheüs 7:11
- 1 Korinthe 12:12
- 1 Korinthe 6:15
- 1 Korinthe 10:17

- Efeze 1:6
- Efeze 1:4
- Efeze 2:6
- Efeze 5:30
- Efeze 2:12
- Efeze 2:14
- Efeze 2:15
- Efeze 1:22-23
- 1 Korinthe 12:13
- Johannes 1:25
- Lukas 3:16
- Handelingen 1:5
- Handelingen 19:2
- 1 Petrus 3:21
- Markus 10:37
- Markus 10:38
- 1 Korinthe 12:14
- 1 Korinthe 12:15
- 1 Korinthe 12:16-21
- 1 Korinthe 12:21
- 1 Korinthe 12:22-23
- 1 Korinthe 12:24
- 1 Korinthe 1:27-29
- 1 Korinthe 12:25
- 1 Korinthe 12:26
- 1 Korinthe 1:12
- 1 Korinthe 12:27-28
- 1 Korinthe 12:30

Lezing © Steve Gregg / The Narrow Path. Nederlandse vertaling © 2026 Vers voor Vers. De bijbeltekst in deze uitgave is ontleend aan de Bijbel in de Herziene Statenvertaling, © 2010/2016 Stichting HSV.